

**DÜNYAYI
BİZ KADINLAR
DEĞİŞTİRİYORUZ!**

Dünyanın her yerinde kadınlar kendi özgürlüğünü kendi ellerine alabilmek için mücadele bayrağını yükseltiyor.

Kadınlar olarak, içinde bulunduğumuz savaşa, işsizliğe, açlığa, işkencelere, cinayetlere, tecavüzlere, yok sayılmaya ve tüm zorbalıklara karşı isyan ediyor ve dünyaya başkaldırıyoruz. Dünyayı biz kadınların eylemleri değiştirecek.

Dünyayı değiştiren ve güzelleştiren biz kadınların ellerinde yükseliyor yeni bir yaşam. Biz kadınlar; Harekete Geçtik, İsyan ediyoruz!

Dünyaya Başkaldırıyoruz!
Kadın İsyan Devrim!
Kadın Devrim Özgürlük!

8 MART ÇARŞAMBA
19.00
GALATASARAY
TAKSİM

5 MART PAZAR
14.00
GAZİ EKİN SANAT
HALK KÜTÜPHANESİ
ÖNÜ
GAZİ MAHALLESİ

YAŞASIN

8 MART

**DÜNYA EMEĞİ
KADINLARININ
KAPİTALİZME
KARŞI SAVAŞ
GÜNÜ**

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

22 Şubat - 8 Mart 2017 / S 019 / 1 TL

SANDIĞIN ÖTESİ

İç savaş naralarının atıldığı bir ortamda 16 Nisan'a gidiliyor. Dinci-faşist iktidar, bilinen ama parlamenter budalalar tarafından bir türlü kabul edilmek istenmeyen aleni niyetini yüksek sesle dile getirmeye başladı. Aslında bu, apaçık bir durumdu. Ama burjuva yasallığa beslenen boş inanla kendini zehirleyenler bir türlü kabul etmek istemediler. Referandumu, oradan çıkacak "hayır" sonucunu bir varlık yokluk sorunu haline getirdiler, getiriyorlar. Tüm iradelerini o sandığa kilitlediklerinin farkında bile değiller. Oysa onların kafasındaki bağlayıcılık dinci-faşizmin kafasında mevcut değil.

Dinci-faşizm toplum genelinde kabul görmediğinin farkında. Kurulacak sandığın fiili sonucunun da farkında. Resmi sonucun ne olacağı ayrı bir konu. Ola ki resmi sonuç "hayır" çıkarsa, bunun bir hükmünün olmayacağını art arda yaptığı "iç savaş çıkar" açıklamalarıyla ilan ediyor, hepsi bu!

Durum aslında bu kadar vahim işte. İşçi ve emekçileri "hayır" kampanyalarıyla sandığa çağırınlar gerçekliğin bu kadar dışında! Parlamento, sandığın "kutsallığına" işte böylesine kör bir imanla dolular.

Daha önce de söyledik. Sorun emekçilerin sandığa gidip "hayır" oyu kullanmasında değil. Dinci-faşizme kin ve öfkeyle dolu emekçi yığınlar sandıkta "hayır" derken, "tek adam" ve onda cisimleşen düzeni kabul etmediklerini/etmeyeceklerini ifade ediyorlar. Bunda anlaşılacak bir şey yok. Sorun, RTE'nin salt sandıkla engelleneceğini ve dahası, engellenemezse durumun çok kötü olacağını vazeden sosyalist hareketin parlamenter ahmaklığı bu denli batmış olmasında. Marksizmin en temel

yaklaşımlarını çoktan unutmuş, yükü omuzlayıp soluğu parlamentarızmda almış durumdadır.

Hala "sandığa gitmeyen Tayyip'e hizmet eder" türünden sığıklarla karşılaşıyoruz. Sorunu hala sandığa gidip gitmeme ikileminde ele alıyorlar. Emekçi sınıfların, Alevilerin Kürt halkının dikkatinin "sandığın ötesine" çekilmesi lazım. Bu adamların, bu düzenin, bu saldırganlığın, bu terörün... sandıkla gitmeyeceği tekrar tekrar vurgulanmalı. Bunun ötesinde emekçiler sandıkta "hayır" demek istiyorlarsa buna da hiçbir itiraz olmamalı. Onların tercihini zorla değiştiremeyiz. Çünkü sorun "sandığa gitmeli mi gitmemeli mi" değil. Sorun yaklaşan büyük kapışmayı görmek ve ona hazırlanmaktır. Karşı taraf tüm gücüyle buna hazırlanıyor. Eğitilmiş silahlı güruhları sokağa salma provaları yapıyor. "Hayır diyenlere PKK'li gibi davranacağız" diye savcılar eliyle alenen tehditler savuruyor. Dört başı mamur bir çatışma ufukta belirmiş, ortalama sol hala "sandıkta durdurmak"tan bahsediyor! Sorun budur!

Unutulmasın! Tüm hile hurdaya rağmen sandıktan "hayır" çıktığında bu sonucun gereğinin yapılması için de emekçi sınıflar ve ezilen halklar sokakta olmak; ayağa kalkmak zorunda olacaklar. Gerçeğe göz kapamanın kimseye yararı olmaz. Gerçek ise şudur: Yasa, hukuk, ilkeler, yaptırımlar, seçimler... artık tümünden hükümsüz. Sandığın bir hükmü yok! Bunun tersini ileri sürmek ezilen halkları ve emekçi sınıfları aldatmaktır.

Her şey fiili güçler dengesine göre şekilleniyor. Bunları fiilen alaşağı etmek için hazır olmak, güçlü olmak ve hazırlıklarımızı hızla tamamlamak zorundayız.

>>Editör...

**SANDIKLA GELEN
SANDIKLA
GİDECEK(Mİ)!**

Gazetemizin 7-22 Şubat tarihli sayısında referanduma ilişkin şu tespitte bulunmuştuk:

"Hala sandıkta alınacak sonucun bu gidişi durduracağına inananlar en acması bir güçsüzlük içinde! Üstelik 7 Haziran'ın dramatik sonucu ortadayken! HDP'li vekiller ve Belediye Başkanları tüm halkla alay edencesine gözüne alınıp bırakılır sonra tekrar alınıp tutuklanırken! Sokaklarda silahlı güruhlar aleni tehditler savurur, saldırılar düzenler ve elini kolunu sallayarak gezinirken!"

3

Kitlelerin Devrimci Olgunluğu

C.Dağlı

2

Gençlik, Devrim
Fırtınasının Etkin Gücü

Argeş Soran

4

Kesin Sonuç Yaklaşıyor

Özgür Güven

8

El-Bab'taki Savaş

Taylaqn Işık

9

Ölüye Bağlanan Serum

Umut Çakır

10

KİTLELERİN DEVİRİMCİ OLGUNLUĞU

BAŞYAZI

C. Dağlı

Devrimci bakış açısına sahip olmayanlar, kitlelerdeki değişimi, gerçek boyutlarıyla ortaya koyamazlar. Onların bakışında, kitleler gerçek düzeyinin çok altında görünürler. Dolayısıyla bu bakış açısından bakılırsa, bu kitleler devrimi gerçekleştirecek bir konumda değildir. Gerçek durumu yansıtan devrimci bakış açısında ise emekçi kitleler toplumu alt üst edecek ileri bir politik olgunluğa sahiptir.

Devrimci marksizm, kitlelerin politik olarak olgunlaşmalarını, oportünist sosyalizmden farklı biçimde anlıyor.

Uzlaşmacı siyasetler, kitlelerin politik bakımdan yetkinleşmesinden, seçimlerde kendilerini desteklemelerini, toplumun nitel dönüşümü için dövüşmelerini değil de, varolan toplumsal ilişkilerin şu ya da bu yönüne karşı dövüşmelerini, yani toplumun nicel değişimi uğruna mücadeleye atılmalarını anlıyorlar. Proleter devrimci komünistler ise proleter sınıfın ve emekçi kitlelerin ileri politik mücadele düzeyinden, sınıf savaşımının bütün cephelelerinde, burjuvazi karşısında bağımsız bir politik çizgi izlemelerini, mücadelenin her aşamasında ve her durumda savaşımlarıyla hareketin genel çıkarlarını temsil etmelerini tek kelimeyle, toplumun devrimci dönüşümünü, yani nitel dönüşümü uğruna devrimci kavgaya atılmalarını anlıyorlar.

İşçilerin, halk kitlelerinin dönüşmesi, sınıf hareketinin kendi gelişimi içinde devranabilir. Bu hareket ki, yarım yüzyıl boyunca çok yoğun çatışma döneminden geçti; savaş ve savaşın içinde dönüşüme uğradı. Bunda kendiliğinden gelme hareketin etkisi olmakla birlikte, asıl etki örgütlü komünist hareketten gelmektedir. Bugün genel ve yaygınlık kazanan çok sıklaşan devrimci kitle eylemleri, nesnel koşulların etkisinin yanında, örgütlü devrimci mücadelenin bir sonucudur.

Emekçi kitlelerin devrimci hareketi, tarihin itici gücü durumundadır. Bu hareket yalnızca tarihsel olarak yaşanmış, dünde kalmış, geçmişe ait bir şey değil, güncel ve canlı bir harekettir; sürekli oluşum ve gelişme halindedir. Oluşum tamamlanmış, son şeklini almış değildir, komünist hareketle bağlantı içinde gitgide yetkinleşmekte.

Küçük burjuva sosyalist grupların kitlelerin devrimci hareketi karşısındaki tavır çok tipiktir: Hareketi geri çekerek kendi geri çizgisine bağlama, o dar kalıplara sokma, bunun olmaması durumunda, kitlelere, onların devrimci hareketine, kendi tarihlerini kendilerinin yapması girişimlerine karşı güvensizlik gösterme.

Gerçek komünistlerin devrimci önderlik görevlerini yerine getirmeleri için öncelikle Türkiye ve Kürdistan proletaryasının sadece nicel durumunu değil, nitel durumunu ve gerçek devrimci yetisini göz önünde bulundurmak gerekiyor, çünkü yeni devrimci görevler sorumluluklar, politik çalışma, taktik vb. içinde bulunduğumuz nesnel koşulların yanında, emekçi kitlelerin devrimci hareketine ve bu hareketin gelişimine dayanılarak belirlenecektir.

İçinde bulunduğumuz tarihi aşama, devrimin gerçekleşmesinin koşullarının oluştuğu bir aşamadır. Uzun zamandır ortaya çıkan devrimci durum, bugün daha bir olgundur. Bu şartlarda devrim, emekçilerin devrimci hareketinin kurulu düzeni alt üst edici eylemlerine bağlı olacaktır. Kitlelerin devrimci fırtınasıyla bugünkü durumdan farklı, yeni nitel olarak farklı bir durum yaratabiliriz. Bu sonuca bugüne kadar yapılan mücadele düzeyiyle değil, varolanı aşan ve daha ileriye giden bir mücadeleyle varabiliriz.

Devrimi başarmak her yönden bir zorunluluktur. Toplum ancak yeni bir temelde yeniden örgütlenirse varlığını sürdürebilir, canlılığını koruyabilir. Bir nitel sıçramayla bunu başaramazsa, olacak olan tam bir çürümeye ve proleter sınıfın diğer emekçilerin devrimi uzun bir süre yapamayacak bir duruma gelmesidir.

Kendiliğinden gelme kitle hareketi, bugünkü durumundan ne denli ileri giderse gitsin yine de yeni bir gelecek, örgütlü devrimci bir gücün, devrimci komünist parti önderliğinde kurulur. Tarihteki zengin deneyimin yanında bu topraklarda ve dünyada güncel sınıf savaşımının deneyimleri -ki söylediklerimizi destekliyor. Kendiliğinden devrimci kitle hareketleri -ki belli bir bilinç düzeyini temsil ediyor, haftalarca ve hatta aylarca sürmesine karşın bir devrime kadar gitmedi. Her biri çok önemli sonuçlar yaratmakla birlikte sonuç almadan dağıldılar, ya da çeşitli burjuva güçlerin bundan yararlanmasını getirdi.

Tüm örnekler, zafer için işçi sınıfının devrimci partisinin önderliğinin bir zorunluluk olduğunu gösteriyor. Zafer yolu, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin komünist önderlikle birlikte hareketine dayanmasına ve proleterlerin devrimci sınıf partisi olarak hareket etmesine bağlıdır.

Komünist parti, nesnel toplumsal durumların, süreçlerin ve olayların marksist kavrayışını ortaya koyar. Bu kavrayış diyalektik maddeciliğe (materyalizme) dayanır. Diyalektik maddeci (materyalist) yöntem her şeyi kendi hareketi içinde, karşılıklı ilişki ve nesnel bağını içinde, sürekli dönüşüm, gelişim ve birinden diğerine bir alt biçimden bir üst biçime geçiş halinde ele alır. Nesnel durum, insan zihninde düşünceler biçiminde yansır. Oluşan düşünceler, -teori- yeniden pratiğe uygulanır. Politika ve teoride doğru sonuçlar çıkarmak için diyalektik maddeci (materyalist) yönetime dayanmalıdır.

Dün ortaya konan görüşleri teorileri, bugün ortaya çıkan ilk sonuçlarıyla değerlendirebiliriz. Bu süre içinde de sergilenen kitlelerin devrimci pratiğine dayanarak, bu görüşlerin doğruluğunu ya da yanlışlığını denetleyebiliriz. Bir görüşün doğruluğunu ya da yanlışlığını anlamamızı sağlayan yine bir görüş değil, pratiktir, halk kitlelerinin pratiğidir. Leninist Parti'nin görüşleri bu açıdan değerlendirildiğinde, tarihin akışı içinde kitlelerin pratiği tarafından doğrulandığı rahatlıkla söylenebilir.

Leninist Parti'nin teorik görüşleri nesnel toplumsal gerçekçi sadece yansıtmakla kalmıyor, nesnel durum üzerinde etkide bulunuyor. Önce, Leninist Parti'nin devrimci görüşleri, nesnel durumun ve sınıf kavgasının marksist kavranışının parlak bir ifadesidir.

Diyalektik materyalizmin, 90'lı yılların somut toplumsal durumuna ve sınıf kavgasının güncel gelişimine uygulanması, bizi devrimin güncelliği görüşüne götürdü. O günden sonra, emekçi halkların her yeni başkaldırısı, her kitlesel devrimci eylemi, devrimin ne denli güncel olduğunun somut göstergesi oldu. Bu devrimci bakış açısı, geniş kitlelerin sürecin devrimci niteliğini görmelerini sağladı.

Her sınıf bilinçli işçi şunu kavıyor ki, proleter sınıf, devrimin güncelliğini kabul etmeden devrime ve halklara önderlik edemez.

Korkuyorlar! Korksunlar!

Diş gıcırtilarını duyuyor musunuz?
İşçiler, emekçiler, gençler, öğrenciler, kadınlar, yoksul ezilen halklar...

Yasaların nasıl da sadece bizleri katletmek, sömürmek ve yaşamdan atmak için kullanıldığını, yöneten sınıfı bağlayan hiçbir niteliğinin olmadığını açıkça görüyoruz.

Devletin tüm kurumları birer birer çürüyor. Resmi ağızlardan yapılan hakaretler, saldırılar, faşist ve sapkın fikirlerin meşrulaştırılması sıradan hale geldi. Medyanın çoğunluğu teslim alındı. Gerçeği görebileceğimiz yolların tümünde ağır tehdit altında çalışan insanlar var. Aydınlar, demokratlar, devrimciler yaşamın her alanında bugüne kadar olduğundan daha fazla saldırı altında.

Dinci, ırkçı faşizm ara sokaklarda, okullarda, iş yerlerinde kol geziyor. Bir yandan Alevilere bir yandan Kürtlere saldırıyor. Maraş'ta Çorum'da olduğu gibi 15 Temmuz'u fırsat bilerek Alevi mahallelerine saldırılar. Kürdistan'da illeri yerle bir edip binlerce insanı katlettiler. İş güvenliği, çalışma hakkı, sağlık hakkı, adalet, eğitim, yaşam hakkı hepsi ince bir ipin ucunda. Kadınlar her alanda saldırı altında. Yıllarca çalışıp hak ettiklerimizi bir çırpıda kaybedebiliriz.

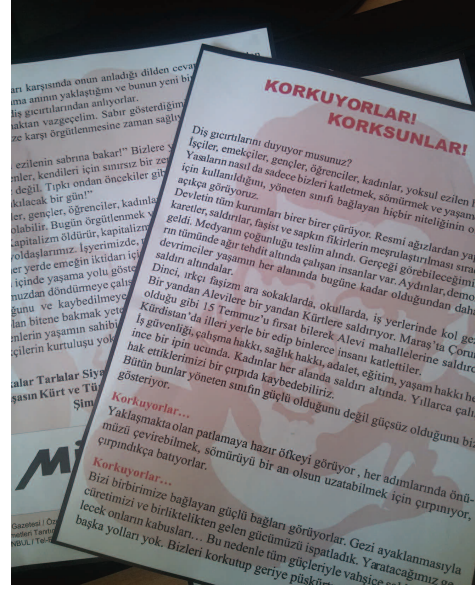
Bütün bunlar yöneten sınıfın güçlü olduğunu değil güçsüz olduğunu bize gösteriyor.

Korkuyorlar...

Yaklaşmakta olan patlamaya hazır öfkeyi görüyor her adımlarında önümüzü çevirebilmek, sömürüyü bir an olsun uzatabilmek için çırpınıyor, çırpındıkça batıyorlar.

Korkuyorlar...

Bizi birbirimize bağlayan güçlü bağları görüyorlar. Gezi ayaklanmasında cüretimizi ve birliktelikten gelen gücümüzü ispatladık. Yaratacağımız gelecek onların kabusları... Bu nedenle tüm güçleriyle vahşice saldırmaktan başka yolları yok. Bizleri korkutup ge-

riye püskürtmeye çalışıyorlar.

Faşizmin saldırıları karşısında onun anladığı dilden cevap verecek olan emekçilerin patlama anının yaklaştığını ve bunun yeni bir dünya kuracak güçte olduğunu diş gıcırtilarından anlıyorlar.

Dişlerimizi sıkımdan vazgeçelim. Sabır gösterdiğimiz her an dinci ve ırkçı faşizmin bize karşı örgütlenmesine zaman sağlıyor.

Korksunlar...

"Zalimin zulmü ezilenin sabrına bakar!" Bizlere yoksulluktan başka bir şey vaat etmeyenler, kendileri için sınırsız bir zenginlik biriktiriyor. Kapitalizm sonsuz değil. "Fiske vuruşumuzla yıkılacak bir gün!"

İşçiler, emekçiler, gençler, öğrenciler, kadınlar, yoksul ezilen halklar...

Yarın çok geç olabilir. Bugün örgütlenmek ve ayaklanmaya hazırlanmak zorundayız. "Kapitalizm öldürür, kapitalizmi öldürün" diyor tüm dünyada ayağa kalkan yoldaşlarımız. İşyerimizde, mahallemizde, okulumuzda bulduğumuz her yerde emeğin iktidarı için birlikler, komiteler kurmalıyız. Bize faşizmin içinde yavaş yavaş gösterenlere, demokrasi ve barış havalarına, yolumuzdan döndürmeye çalışanlara iktidar dışında her şeyin hiçbir şey olduğunu ve kaybedilmeye mahkum olduğunu öğretmeliyiz. Bunun için olan bitene bakmak yetecektir.

Yaşamı üretenden yaşamın sahibi oldukları sosyalizm için mücadeleye emekçilerin kurtuluşu yok.

Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak!

Yaşasın Kürt ve Türk Halklarının Mücadele Birliği!

Şimdi Devrim Zamanı!

İzmir Mücadele Birliği Platformu

Mecbur Değiliz

Sargazi'de Mücadele Birliği okurları 9 Şubat günü Demokrasi Caddesi'nde ve sokaklarda, emekçilerin evlerine konuk oldu.

Burjuvazinin her sene götürdüğü seçimlerde sistemin birbirinden faşist seçeneklerine maruz bırakılan Sargazi'nin emekçi halkına 'Çağrımız Var' başlıklı bildirimimizi kapı kapı dolaşarak, evlerinde ziyaret ederek ulaştırdık.

Bizler Sargazi'nin devrimcileri olarak bu sistemden, onun bize sunduğu 'Evet veya Hayır' seçeneklerinden birine 'Mecbur Değiliz' dedik ve ziyaretlerimizde emekçi halka kurtuluş yolunun 'Geçici Devrim Hükümeti'nden geçtiğini anlattık. Emekçilerin, kadınların, gençlerin, Kürt halkının, Alevilerin önüne 'Sosyalizm' seçeneğini bir kez daha koyduk.

Gelin hep beraber sosyalizme giden yolun taşlarını birlikte döşeyelim. Geçici Devrim Hükümetinde buluşalım.

Şimdi Devrimci Hükümet İçin Dövüşme Zamanı

Yaşasın Devrim Yaşasın Sosyalizm

Mücadele Birliği /Sargazi

Nurtepe'de "Şimdi Devrim Zamanı"

Nurtepe'de Mücadele Birliği Okurları "Şimdi Devrim Zamanı", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak", "Zindanlar Yıkılın Tut-saklara Özgürlük" ve "Kürt Halkı Yalnız Değildir" yazılı kuşlamaları yaptı.

Novorusya Halkı Mikhail Tolstyk'h'i Kaybetti

Donbass'ta 6 Nisan 2014'ten günümüze değin Novorusya'nın özgürlüğü için süren savaşta, Novorusya halkı evlatlarından birini daha kaybetti. Faşizme karşı savaşan kuvvetlerden biri olan Somali Taburu komutanı, 19 Temmuz 1980 doğumlu Mikhail Tolstyk'h (ya da bilinen adıyla Givi), 8 Şubat sabahı ofisinde gerçekleşen bir patlama sonucu ölümsüzleşti.

Geçtiğimiz günlerde kendisiyle ilgili "yaralandı" haberleri paylaşıldı, daha sonra Somali Taburu tarafından resmi bir metinle yalanlanmıştır. 6 Ekim 2016'da yine bir terör saldırısında ölümsüzleşen Sparta Taburu komutanı

Arsen Pavlov (Motorola) da hakkında yaralandığı haberleri paylaşıldıktan bir süre sonra suikaste uğramıştı.

DHC lideri Aleksandr Zakharchenko, Givi'nin katledilmesinden sonra yaptığı açıklamada faşist Ukrayna devletine ithafen, "hepimizi öldürerek bizimle başa çıkamayacaksınız. Gelip sizi yok edeceğiz. Bize bunu yapma hakkını vermiş olduğunuz" dedi.

Givi lakaplı Somali Taburu komutanı Mikhail Tolstyk'h, Ilovaisk ve Donetsk Havalimanı savaşlarında da aktif olarak yer almış, Ukraynalı faşistlerin korkulu rüyası olmuştu.

Somali Taburu komutanı Yarbay Mikhail Tolstyk'h (Givi)'in veda töreni 10 Şubat günü 10.00-12.00 arasında Akademi Donetsk Operası ve Bale Tiyatrosu'nda düzenlendi.

Düzeltilmeler:

* Gazetemiz 11-25 Ocak tarihli 16. sayımız 2. sayfada yer alan "Elazığ T Tipi Saldırıyla Açıldı" başlıklı yazımızda, mektubun yazarı Mahmut Soner, MKP davası tutsağı olarak geçmiştir. Hatamızı düzelttik, kendisinden özür dileriz.

* Gazetemiz 8-22 Şubat 2017 tarihli 18. sayısı 5. sayfada yayınlanmış olduğumuz "Proleter Devrimci Parti" başlıklı makale, bir hata sonucu Taylan Işık imzası ile yayınlanmıştır. Yazının C.Dağlı imzalı olduğunu belirtiriz, yazarlarımız ve okurlarımızdan özür dileriz.

Editör

SANDIKLA GELEN SANDIKLA GİDECEK(Mİ)!

Baş tarafı 1. sayfada...

Şimdi bu satırlar yayımlandıktan bir-iki hafta sonra arda arda yayınlanan üç habere bakalım. Birincisi dinci faşist partinin, AKP'nin, Manisa İl Başkan yardımcısına ait. Bu yağlı yüzlü, besili olduğu her halinden belli Tosuncuk yandaşlarına şöyle sesleniyor:

"Size tek bir benzetme yapayım. Eğer yüzde 50'yi geçemezsek ve bu referandum oylamasında başarısız olursak iç savaşa hazırlanın. Gerek kendi içimizde gerek kendi dışımızda kartların yeniden karılacağını yeniden plan masalarının kurulacağını iyi bilelim."

Önce bu haberle ilgili bir-iki noktanın altını çizelim: Dinci faşist partinin Manisa İl Başkan Yardımcısı olan bu Tosuncuk, sözlerinden rahatlıkla anlaşılacağı üzere, kendi düşüncelerini değil, kendisine verilen bir görev/talimatı açıklıyor. İkincisi, bu Tosuncuk'un "haber" olmasından sonra istifa ettirilmesi kendi aralarında kalması gereken bir planı deşifre etmiş olmasından dolayıdır, başka bir nedenden değil. Dolayısıyla, Tosuncuk'un istifasından sonra "oh be kediymiş kedi" diye kendini rahatlatanlar varsa, ahmaklıklarına

doyum olmasın deriz. Tosuncuk, AKP'nin neler planladığını en yalın haliyle deşifre etmiş bulunuyor.

Şimdi, bu düşüncemizi destekleyen, aynı günlerde çıkan diğer iki habere gelebiliriz. İlk haber MHP'li Sinan Oğan'ın açıklaması ve şöyle:

"Özellikle bu 15 Temmuz sonrasında normalde fırıncı, berber ya da bakkal olan sivillerin (AKP tarafında) zaman zaman kamplara alınıp eğitildikleri, silah kullanmanın öğretilmesini biliyoruz. Bu yarı milis gücü 'ha' dediklerinde sokağa çıkartıp toplumun diğer kesiminin üzerine salacak bir çalışma içerisinde."

Manisa İl Başkan Yardımcısının kendi sözlerini değil, kendilerine verilen bir görev/talimatı ifşa ettiği, Sinan Oğan denen MHP'linin açıklamasıyla daha bir kesinlik kazanmış oluyor.

Gelelim üçüncü habere. Bu, dinci faşist partinin pratik hazırlıklarıyla ilgili olup, yukardaki haberlerle hem tam bir uyum içinde hem de iki haberi tamamlar mahiyette. Şöyle:

"Esenyurt Belediyesi'nin 9 Şubat Perşembe günü yaptığı meclis toplantısından zabıta personelinin silahlandırılması kararı çıktı. Aralarında MP5 otomatik silahların da olduğu 20 adet sila-

hın alınmasını öngören madde CHP'li grubun reddetmesine rağmen AKP'li meclis üyelerinin oylarıyla kabul edildi."

Yani anlaşılacağı üzere, AKP'li belediyeler kolları sıvamışlar bile. Peki kim bu zabıtalardan seniz! Sonraki gün çıkan haber bunu da açıklıyor: Eski özel hareket polisleri, emekli polis ve askerler, vb. "zabıta" kılığında silahlandırılıyor ve hazırlanıyor. Mafya bozuntularının da devrede olduğunu söylemeye gerek yok.

Nasıl ki doğa diyalektiğinin deneme tezgahıdır, sınıf savaşı, toplumsal olaylar da, politik görüşlerin/politik çizgilerin deneme tezgahıdır. Onların doğruluğu yaşamın içinde, sınıf savaşı ve toplumsal gelişmelerle sınanır. Görüşlerimiz işte böyle sinandı ve böyle doğrulandı.

Damdakinin hırsız olduğu bu kadar açıkken "keditir o kedi" diyerek kendi kendini aldatmak istemeyenler bu somut, elle tutulabilir, kanıtlanabilir olguları hesaba katarak hareket etmelidir. Sınıf savaşı, gerçeklere göz kapatmayı kaldırmaz. Sorun kendi kendini kandırma sınırlı değil. Kendi kendini kandıranlar aynı zamanda emekçi sınıfları, ezilen halkları da kandırıyorlar.

Çok açık: Dinci faşist partiden devletin

tüm kurumlarına; tekelci sermaye sınıfından emperyalist sermayeye kadar karşı-devrim cephesinin tümü iç savaşın çok daha kanlı bir safhasına harıl harıl hazırlanıyorlar.

Başka örnek ve olgulardan söz etmeye gerek kalmadan, sadece burada verdiğimiz örnekler bile, dinci faşist partinin "sandık"la gitmeyeceğini yeterince kanıtıyor. Bunun aksini öne sürmek, kitleleri de buna inandırmaya çalışmak darkafalıktan da öte olmalı.

Gerçeğin gözünün taa içine bakmaktan başka yol yok. Tekrarlamakta sakınca yok: "Boş hayallere kapılmasın kimse. Sandıktan hangi sonuç çıkarsa çıksın iktidarın, düzenin topluma vereceği tek şey, çatışmaların daha da artması olacak! 'Hayır' oylarına da sokakta sahip çıkmak, bir ayaklanmanın gücüyle bu faşist güruhu süpürüp atmak zorunda kalacağını herkes görmeli artık. Sandığa inanmayanlar da, 'hayır' diyenler de ancak bir ayaklanmayla bu faşist düzeni alaşağı edebileceğini anlamak ve hazırlıklarını buna göre yapmak zorunda."

Xerabe Bava'da Neler Oluyor?

Kürt halkına yönelik katliamlar her yönüyle sürüyor. Günlerdir sosyal medyada katliam söylentileri dolaşan Nusaybin'in Xerabe Bava (Kuru Köy) köyünden kesinleşen haberler gelmeye başladı.

Geçtiğimiz yıl yapılan operasyonlarda çoğu mahallesi yerle bir edilen Nusaybin'in Xerabe Bava Köyü'nde 11 Şubat'ta ilan edilen sokağa çıkma yasağının ardından dünya ile tüm bağlantısı kesildi, 1 gün süren sokağa çıkma yasağı sona erse dahi, abluka kaldırılmadı. Köyün telefon ve internet bağlantısı halen kesik... Abluka 7 gündür sürüyor...

HDP Mardin İl Eşbaşkanı Ali Aslan, resmi olarak sokağa çıkma yasağı ilan edilen dokuz köy olduğunu, ancak Ömerli, Nusaybin ve Artuklu dışında Savur ilçesine bağlı çok sayıda köyün de fiili olarak yasaklandığını, binlerce köylünün yaşam hakkının gasp edildiğini ve can güvenliğinin tehdit altında olduğunu, okulların karargaha dönüştürüldüğünü, taziye evlerine devlet güçlerinin yerleştirildiğini söylüyor.

Özellikle Xerabe Bava Köyü'nün abluka ve saldırıların en yoğun yaşandığı köy olduğuna dikkati çeken Aslan, "Bu köyde çok sayıda gözaltı var;

işkence yapılıyor. Bu köyden haber alamıyoruz. Köyde yaşayanların can güvenliğinden ciddi endişe duyuyoruz. Toplu katliam da yapılmış olabilir" dedi.

Ardından gelen haberler köyde 3 kişinin infaz edildiği, birçok evin askerler tarafından yakıldığı haberleri alındı.

En son bugün hasta oldukları için köyden çıkabilen kadınlar yaşananları anlattı. Köye askeri uçaklarla yüzlerce asker indirilince, 2 gündür de özel hareketçiler sevk edilmiş durumda. Giriş çıkışların tutulduğu, şebekelerin kesildiği köyde 50 kişi gözaltına alınmış, 2 kişinin ise nereye götürüldüğü bilinmiyor.

Hasta olduğu için köyden çıkan kadınlar, yüzlerce asker ve özel hareketçiler tarafından ablukaya alınan köyde işkence, zorla belge imzalatma, cinsel işkence ve hak ihlallerinin yapıldığını söylüyor. Askerlerin evini karargah olarak kullandığını söyleyen bir kadın, askerlerin 14 yaşındaki kızını aldıklarını, 1 haftadır onların elinde olduğunu anlatıyor.

Kadınlara çıplak arama dayatıldığını, eşlerine işkence yapıldığını, çocukların dahi tuvalete gitmelerine izin verilmediğini anlatan kadınlar, okuma yazma bilmedikleri halde belgeler imzalatıldıklarını, ahırlarını ateşe verdiklerini söylüyorlar.

Köylerinden çıkmayacaklarını, koruculuğu ve ihbarcılığı kabul etmeyeceklerini vurgulayan kadınlar, burun kanamaları, baygınlık gibi rahatsızlıklar nedeniyle hastaneye kaldırılmak üzere köyden çıkarılabiliyor.

Öte yandan HDP milletvekilleri Mehmet Ali Aslan, Feleknaş Uca, Leyla Birlik ve DTK Eş Başkanı Leyla Güven'in de aralarında olduğu heyetin köye girişine izin verilmedi.

Büyümez Ölü Çocuklar...

Devlet Kürt çocuklarını katletmeye devam ediyor... 9 Şubat günü Kürdistan caddelerini yarış pisti gibi gören polis zırhlı araçları, bir çocuğun daha ölümüne sebep oldu.

Mardin Dargeçit'te okul çıkışında karşıya geçerek evine gitmek isteyen 7 yaşındaki Berfin Dilek, zırhlı aracın altında kalarak can verdi. Aracın sağ ön lastiğinin altında kalarak olay yerinde yaşamını yitiren Berfin'in cenazesi, olay yerine çağırılan ambulans ile Dargeçit Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

rıldı.

7 Haziran günü Cizre'de yine zırhlı aracın çarpmasıyla 6 yaşındaki Bünyamin Bayram ile 24 Ekim günü 5 yaşındaki Hakan Sarak hayatını kaybetmişti.

İHD Amed Şubesi Çocuk Hakları Komisyonu, 2016 yılı içerisinde çocuklara yönelik hak ihlalleri sonucunda 118 çocuğun yaşamını yitirdiğini, 75 çocuğun yaralandığını söylüyor. Yıl içerisinde sokağa çıkma yasakları sırasında ve ev baskınlarında 150 çocuk gözaltına alındı, bunlardan 40'ı tutuklandı, 2'si cezaevinde hayatını kaybetti, 114 çocuk ise cinsel istismara maruz kaldı.

15 Şubat günü Diyarbakır Lice'de kent merkezine seyr halindeki yolcu minibüsüne öğle saatlerinde zırhlı akrep tipi bir araçtan ateş açıldı. Şans eseri ölen ya da yaralanan olmazken, zırhlı araç hiç durmadan Lice'ye devam etti. Zırhlı araçlardan açılan ateşle ya da bizzat ezerek katlettiği insanların sayısı sadece son bir yılda 19...

Mezarlardan Korkuyorlar

Batman Belediyesi'ne atanan Kayyumun hedefinde bu defa gerilla mezarları var. Önce PKK gerillalarının cenazelerinin belediyeye ait cenaze araçlarıyla taşınmasını yasaklayan kayyum, bununla cenazelerin defnedilmesini engelleyemeyince, bu defa da aileler ve halkın iradesini kırmak için PKK gerillalarına ait mezarları yıkma kararı aldı.

2017 başında Batman Belediyesi Mezarlıklar Müdürlüğü'ne yazı gönderen belediye, PKK gerillalarına ait mezarların mezar taşlarında bulunan yazı, amblem, resim ve kod isimlerin örgüt propagandası içerdiğini, bu nedenle aileler hakkında suç duyurusunda bulunacaklarını ve mezar taşlarının değiştirilmemesi halinde ise mezarların yıkılacağı, konu hakkında aileleri bilgilendirmeleri gerektiğini söyledi. Aileler ise müdürlüğe mezar taşlarına dokunmayacaklarını bildirdi. Kayyum bu defa müdürlükten mezar taşlarını işçilerin değiştirmesini istedi.

Ailelerin izni olmadan çocuklarına ait mezar taşının değiştirilmesinin insani ve ahlaki kurallara aykırı olduğunu ve bu emre uymayacağını söyleyen Mezarlıklar Müdürlüğüne gelen yeni bir emirde, "emre uyulmaması halinde 15 Şubat'tan sonra personel hakkında yasal işlem başlatılacağı" bildirildi. Ve 200 işçi işten atıldı.

Referandum'a Giderken

Bir taraftan "Hayır diyenler teröristtir", "hayır çıkarsa iç savaşa hazırlanın" denedursun, referandumda yapılacak olan başkanlık oylamasında "hayır" diyenlere yönelik saldırılar sözle kalmıyor.

Son iki ay içinde: 5 Şubat'ta bildiri dağıtılarda saldıran polis, bir kişiyi gözaltına alırken, tepki gösterenlere de silah çekti. Adana'da 13 Ocak'ta "hayır" bildirisi dağıtılanlar gözaltına alındı. Yine Adana'da 17 Ocak'ta "Başkanlığa hayır" bildirisi dağıtılan 3 kişi gözaltına alındı. "Üniversite başkanlığa hayır" diyerek 23 Ocak'ta İstanbul Beşiktaş-Kadıköy vapurunda şarkı söyleyen üniversitelileri de polis gözaltına almaya çalışırken, halk engel oldu. Aydın'da 31 Ocak'ta maçta Barış Manço'nun ölüm yıldönümüyle ilgili "Hayır... Hayır... #YüzbinKereHayır" yazılı pankart polis tarafından engellenerek 3 genç gözaltına alındı. Antalya'da 3 kişi "hayır" afişi yaparken gözaltına alındı. Yine Antalya'da 5 kişi 11 Şubat'ta "hayır" oyu verme çağrısı yapan bildirimleri dağıtarken gözaltına alındı. 26 Ocak'ta da Ankara, Çanakkale ve Adana'da bildiri dağıtmak isteyen 42 kişi gözaltına alındı.

Böylece nasıl bir sandık kurulduğu da bir kere daha anlaşılabilir oldu. Kelimenin gerçek anlamında bir terör eşliğinde "evet"e yelken açan dinci-faşizm, başka bir sonuca "resmi" anlamda izin veremeyeceğini, es kaza çıkarsa da tanımayacağını herkese ilan etmiş oldu.

Gazi Mahallesi'nde Emekçi Kadınlar (EKA), 19 Şubat günü, 5 Mart 14.00'te Gazi Ekin Sanat Halk Kütüphanesi önünde yapılacak olan Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinliği için duvarları afişlerle donattı.

Milli Eğitim Bakanlığı Eğitim Fakültelerinden mezun olanları aslında öğretmen olmadıkları konusunda ikna çalışmalarına başladı... Zaytung

Orta ve Yüksek Öğretimin Ardından AK Parti'de Yeni Hedef Youtube'daki Makyaj Videoları: "Bi şey öğretmiyorsanız di mi lan millete?" Zaytung

GENÇLİK, DEVRİM FIRTINASININ ETKİN GÜCÜ OLARAK HAREKET ETMELİDİR!

Burjuvazinin saldırı dalgası artık sınırlanmıyor. Herkes ve her yer artık bu saldırı dalgasının merkezinde yer alıyor. Artık hiç kimsenin toplumun "Gizli gözenciklerinde" kendi halinde yaşama şansı yoktur.

En son postalların altında çiğnenen akademisyen küppeleri bunun en somut kanıtıdır. İhraç edilen akademisyenlerin ve öğrencilerin üniversitelerdeki bu eylemine müdahale ediliyor. Belki de hayatın ilk eylemini yapan akademisyenler dahi coplanıyor, yerlerde sürüyerek gözaltına alınıyor; bu arada savaş meydanında düşmana "galebe çalmış" ordu havasındaki kolluk, akademisyenlerin küppelerini büyük bir hınçla çiğnüyor, üzerinde tepiniyor!

Elbette, biz, "bilimsel eğitim elden gidiyor" diyerek, bundan öncesini aklayacak değiliz. Çünkü bizim üniversitelerimizde hiçbir zaman bilimsel bir eğitim var olmadı, varolansa, güdük, biçimsel ve kişisel çabalardan ibaretti. Dolayısıyla, "varolmayan" bir şeyi "ortadan kaldırıyormuş" gibi gösterme çabasında değiliz. Biz başka bir şey söylüyoruz. Artık mevcut siyasi iktidarın, biçimsel de olsa bütün çağdaş, ilerici kurum ve kişilere aleti bir savaş açtığını ve bu savaşın hiçbir yasa, hiçbir hukuk ve hiçbir kural tanımayacağını (bunu kendileri de söylüyor!), bir devrimle devrilmelikleri sürece bu saldırı dalgasının sonuna kadar devam edeceğini belirtiyoruz.

Okullarda, üniversitelerde ilerici, demokrat ve solcu öğretmenlerimiz, hocalarımız hiçbir gerekçe gösterilmeden ihraç ediliyor. Okullarda din dersi sayısı arttırılıyor, yeni imam hatipler açılıp, öğrenciler buralarda okumaya mecbur bırakılıyor. İlkokul çağındaki öğrenciler namaza zorla götürülüyor, öğrenci yurtlarında öğrenciler ibadete zorlanıyor. Kadın öğrencilere başını kapatmaları için baskı uygulanıyor. Okullarımızda dinci faşistler örgütlenilip silahlandırılıyor; ilerici demokrat herkes üzerinde baskı ve terör unsuru olarak kullanılıyor.

Peki, durum gerçekten öyle mi? Onlarca yıldır devrimci savaşım veren bu halk dinci faşizmin baskılarına boyun mu eğdi? Bu saldırılar karşısında susuyor mu bu halk?

Biz, "Halk susmaz, zamanı bekler" diyoruz.

Sadece eğitim alanındaki saldırılardan bazıları bunlar. Saldırı bütünseldir ve boyutu, derinliği ve genişliği her geçen gün daha da artıyor. Burjuvazi kendisi ve kendisini destekleyenlerin dışındaki herkesi ağır saldırı dalgalarıyla, burjuva terörün en sertleriyle yıldırma, kendisini tehdit edecek boyuta ve yoğunluğa ulaşan devrimci hareketi yok etmeyi amaçlıyor. Bu bir gerçek...

Buna karşı, emekçi halklarda, işçi gençlikte, ilerici sol öğrencilerde büyük ve yıkıcı bir öfke birikiyor. Biriken öfke artık her yerde sıradan insan ilişkilerinde dahi ete kemiğe bürünüyor. Bu sorunlar ve bu sorunların çözümü okullarda, fabrikalarda, hatta evlerde sıradan işlerin ciddi tartışma konuları haline geliyor. Bir halkın günlük yaşam ritüeli, siyasal tartışma arenasına dönüşüyorsa, o halk toplumsal patlamana eğişini arşınıyor demektir. Bundan sonrası artık gizli öfkenin açık patlama anını kollamaktır.

Bunun bir süreç olduğunu kavramak önemlidir. Zira bu sürecin özünü kavrayamayanlar, sosyal reformizmin, bunu "halkın suskunluğu" diyerek geçiştirdiği yanlıya düşerler. "Faşizm saldırıyor" diyor bu çevreler, "Bugüne kadar bin bir 'cefayla' elde ettiğimiz mevzileri bir bir kaybediyoruz ama halk susuyor, işçiler susuyor, gençler, öğrenciler harekete geçmiyor. Halk patlamalardan korkuyor, hareket geri çekildi" vs. fevranlarıyla isteri krizleri geçiriyorlar. "Gerçekten durum bu kadar kötü mü sizce?!" diye sorası geliyor insanın. Demek sizce küçük burjuvalar! Sizce bu topraklarda verilen onlarca yıllık devrimci kavgaya boş verildi, yani "bu halk-

tan bir şey olmaz" öyle mi? Sizin yerinize biz cevap verelim, evet sizce durum aynen böyle. Ne bir eksik, ne bir fazla. Bunu yayınlarınız da farklı kelimelerle dile getirmeniz, durumu değiştirmiyor, bu da bir gerçek.

Peki, durum gerçekten öyle mi? Onlarca yıldır devrimci savaşım veren bu halk dinci faşizmin baskılarına boyun mu eğdi? Bu saldırılar karşısında susuyor mu bu halk?

Biz, "Halk susmaz, zamanı bekler" diyoruz.

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda Naziler tarafından işgal altındaki Sovyet topraklarında, her şeye rağmen komünist faaliyet yürüten, savaşı örgütleyen Bolşevik Partili Stepan, halkın Nazilere karşı suskun görüntüsüne her şeyi kabullenmiş görünmesine böyle yanıt verir. Halkın arasında karşı onlardaki öfke birikimini görür Stepan. Görüntü yanıltmaz onu. (Başegmeyerler, Boris Gorbatorv) Komünistler, eğer küçük burjuva hareketler gibi böyleli dönemlerde karamsarlığa, yılmınlığa düşmüş olsalardı ne bu savaşı kazanabilirlerdi, ne de dünyayı devrimci tarzda dönüştürebilirlerdi.

Komünistler, yüzlerini şu an egemen olan ama çürüten, yok olana değil, egemen olmayan ama serpilip gelişene dönerler.

Bu, Lenin'de böyledir. Lenin, karamsarlığın, umutsuzluğun, yılmınlık ve yıkılmışlığın her yeri sardığı günlerde dahi devrimci olanı, ileri olanı, gelişeni görebilmiş ve görebilmeyi öğretmiştir. Böyle olmasaydı, 17 Büyük Ekim Devrimi yaratılabilir miydi? Eğer Lenin, "Burjuvazi bizi yüz kez yense de, yüzbirinci de biz onu yeneceğiz" iddiasında olmasaydı tarihin ilk işçi devleti kurulabilir miydi?

Tam da bu nedenle komünistler, gelişmeleri, olayları ele alırken yüzeysel davranamazlar. İçinde yaşadığımız toplumsal düzen ekonomik, politik ve toplumsal ilişkiler yumağı görünümünde. Görünenler çoğu defa yanıltıcı olabilir. Önemli olan, olayların, gelişmele-

rin özünü kavrayabilmek, ileri olanı, gelişeni görmek ve mücadeleyi buna bağlamaktır. Çünkü geleceği temsil eden, geçmiş ve geçmekte olan değil, gelişen ve filizlenendir!

Geniş gençlik kitlelerinin ekonomik, akademik ve toplumsal sorunları onları harekete geçmeye yönelten bu it-kiler düne göre azalmadı. Öğrenci gençlik okulda akademik, evde toplumsal sorunlarla boğuşuyor. İşçi gençlik, düne göre çok daha ağır yaşam koşulları cenderesinde sömürülüyor.

Gezi ve 6-8 Ekim Ayaklanmalarının deneyimleri de unutulmadı. Halen genç kitleler her ciddi sorunla karşılaştıklarında, gündeme ilk o günleri alıyor.

Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi geri çekilmedi, aksine diğer ulusların, dünya devriminin bir parçası olarak gelişiyor. Uzlaşmaz çelişki dünya ölçeğinde keskinleşiyor, keskinleştikçe kendi çözümünü dayatıyor. Tüm kapitalist ülkelerin devrimleri büyük bir atılım gösteriyor. Türkiye ve Kürdistan devrimci gençlik hareketi, genel hareketin bir gücü olarak gelişiyor.

Görünenin özündeki gerçek budur. Genç komünistler mücadelesini bu çerçe bağlamalıdır. Gençliğe en temel sorunlarının gerçek çözümünü olan devrimci şiarla gidilmelidir. Gençlik devrimci şiarlar karşısında kayıtsız kalmayacaktır.

Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi geri çekilmedi, aksine diğer ulusların, dünya devriminin bir parçası olarak gelişiyor. Uzlaşmaz çelişki dünya ölçeğinde keskinleşiyor, keskinleştikçe kendi çözümünü dayatıyor. Tüm kapitalist ülkelerin devrimleri büyük bir atılım gösteriyor. Türkiye ve Kürdistan devrimci gençlik hareketi, genel hareketin bir gücü olarak gelişiyor.

Akademi: Devrimci mi? Muhalif mi?

15 Temmuz'un ardından 3. kez OHAL ilan eden devlet birçok kez KHK ile yüzlerce, binlerce kişiyi işten attı. İştent atmalar kamuda öğretilmeden, işçisine, akademisyeninden bakanlıklara bir çok alanda gerçekleşti.

Biz devrimci öğrenciler ertesi gün okullarımıza gittiğimizde hocalarımızı bulamayacağımızı biliyorduk ve bu yüzden devrimci öğrenciler olarak hocalarımızın yanındayız.. Keza DTCF'nin Tiyatro bölümü fiilen kapatılmış durumda, tüm akademisyenleri uzaklaştırıldı. Peki mücadelenin sadece bir kısmı olan öğrencilerle yetinmiyor faşizm. Saldırıların akademiye dolu dizgin sürdürüyor.

Korkut Boratav'ın bir sözü sosyal medyada çok geziyor şu aralar. Boratav: "1962'de babamı, 1980'de beni ve şimdi de asistanımı üniversiteden kovdular" diyor. Evet malumun ilanı faşizm gerici yapısını bize olduğu gibi gösteriyor çünkü bilimin ışığında, Marksizmin yüce ideolojisinden, sosyalizmden korkuyorlar.

Her şey tamam da yine sosyal medyadan gözlemlerimiz ve kendi yaşam alanımız okullarımızda hep şu lafi duyar oluyoruz; Akademi doğaldır muhaliftir. Ne kadar doğru ne kadar yanlış tartışmaktan toptan silip çöpe atmak gerek bu lafi. Üniversiteler, enstitüler tabi ki bilim yuvasıdır, bunda hemfikiriz. Bilim üreten yer de doğallığında gericiliğe karşıdır, bu da anlaştığımız bir başka nokta. Fakat akademi muhalif değildir. Akademi devrimci olmak zorundadır. Gericiliği yıkan ve ezen yerine ise ilerici olanı koyan

veya getiren olmalıdır akademi.

Toplumlar tarihi sınıf savaşımı tarihidir cümlesini o ünlü baş yapıt 'Komünist Manifesto'da okuyabilirsiniz. İlkel komünal toplumdan köleciliğe geçiş sürecinde bilimsel bir sıçrama olmamış mıdır? Peki köleci toplumdan feodal topluma geçerken sadece üretim ilişkilerimi değiştirdi? Üretim ilişkilerinin değişmesi bilimsel bir ilerlemeyi gerektirmez mi? Feodalizmden kapitalizme geçişte kilisenin (din) etkisini yitirmesi ve bilimin ufkunda bir sanayi devrimi ve son noktaya gelmemiştir mi? Tüm bu gelişmelerde bilim ilerici bir rol oynarken sosyalizme giden yolda bilim bize ışık tutmayacak mı? Peki akademi neden muhalif olsun öyleyse? Sistem içindeki çatlakları sıvılamak için mi? Hayır akademi ilerici ise kapitalizmin çürümüşlüğü ve asalaklaşmış kapitalizmi (emperyalizm) yıkacak olan bilimin ışığında sosyalizm ise o zaman akademi 'Devrimci' olmak zorundadır.

Akademiyin muhalif kimliği altında sınırlandırılması onun ilerici vasfını elinden alıp bu sistemin bir parçası ve sistem için üreten duruma düşürüyor. Muhalif var olan sistemde yedek lastik görevini üstlenen bir akademi, devrimci ise sistemi yıkan, sorgulayan ve üreten bir akademi olarak karşımıza çıkıyor.

Peki tercihimizi yapacak olursak muhalif kalıp sistemin devamını mı sağlayacağız yoksa devrimci olup sosyalizm için üreten bir akademi mi olacağız?

Beyazıt'tan Mülkiye'ye Gençlik Ayakta!

Darbe girişiminden sonra emekçi sınıflar, ilerici güçler üzerinde faşist terörü arttıran dinci-faşist iktidar OHAL sürecinde akademiye yönelik baskılarını arttırdı. Yayınlanan KHK'lar ile ilerici, demokrat akademisyenler açığa alınıyor, mesleklerinden ihraç ediliyor. Geçtiğimiz günlerde yayınlanan 686 no'lu KHK ile ülke genelinde yüzlerce akademisyen açığa alındı. Marmara, Boğaziçi, Ankara, Çukurova gibi birçok üniversitede akademisyenlerin açığa alınmasına karşı eylemler, protestolar örgütlendi. Geçmişinde faşizm nasıl Mülkiye'ye saldırdıysa, panzerleriyle, polisleriyle okula girdiyse aynı manzaralar geçtiğimiz günlerde de yaşandı. Akademisyenler, öğrenciler coplandı, gözaltına alındı, akademisyenlerin küppeleri ve bilfiil bilim de, akademi de ayaklar altına alındı.

Akademiye yönelik baskılara karşı bir ses de 16 Şubat günü İstanbul Beyazıt Meydanı'ndan yükseldi. Saat 12.00'de Merkez binanın içinde toplanan İstanbul Üniversitesi öğrencileri "Üniversiteye Saldırı, Toplum Saldırısı" pankartı arkasında toplandı. Okulun içinde yoğun polis ve ögb ablukası altında yürüyüşe geçen öğrenciler kapıya yaklaştıklarında slogan atıldılar, polis ve ögb ise öğrencileri slogan atılmaları için tehdit etti ve slogan atılırsa kapıyı açmayacağını söyledi. Bunun ardından kapının açılmasıyla dışarda bekleyenlerle buluşan öğrenciler burada "Ferman Devletin, Üniversiteler Bizimdir", "Üniversiteler Bizimdir, Bizimle Özgürleşecek" sloganları attı. İstanbul Üniversitesi İktisat ve Tıp Fakülteleri'nden daha önceki KHK'larla ihraç edilen akademisyenler söz alarak açıklamalarda bulundu, sınıf dayanışmasının önemine dikkat çekti.

Daha sonra okunan basın açıklamasında "Tarihi günler yaşıyoruz. Üniversiteye saldıranlar, hocalarımızın küppelerini ayaklar altına alanlar, kaybedecek. Üniversite kazanacak, toplum kazanacak; bu halka, bu ülkenin ilerici birikimini temsil eden üniversitelere savaş açanlar elbet kaybedecek. Turan Emeksizlerden, Deniz Gezmişlere uzanan anlı şanlı tarihiyle Beyazıt'tan Mülkiye'ye, Mahirler'in okuluna bin selam olsun!" ifadeleri kullanıldı.

Açıklamanın ardından Beyazıt Marşı okundu ve eylem "Beyazıt Faşizme Mezar Olacak", "Direne Direne Kazanacağız" sloganları ile sona erdi. Eylemin bitiminden sonra okula toplu geçiş yapılırken polis ve ögb saldırdığı beş öğrenciyi gözaltına aldı.

Hükümetten 'Varlık Fonu' Açıklaması: "Tüm parayı Yiğit Bulut'a emanet etmemiz, ekonomimize duyduğumuz güvenin bir göstergesi..." Zaytung

İstanbul Valisi: "Terör tehdidi dışında İstanbul dünyanın en güvenli metropollerinden..." Zaytung

YAŞAMI YARATANLAR HİNDİSTAN'DA

Dünyanın Bütün İşçileri Birleşin

Maden işçileri denince belki de akla işçi sınıfının en yoksul, sosyal, ekonomik durumu en kötü olan, yaşam standartları en düşük olan kesimi gelir. Fakat işçi sınıfının tarihsel olarak geçmişten günümüze sermaye sınıfına ve sömürüye karşı verdiği o amansız ve sert savaşta madencilerin payı büyüktür. Kapitalizmin kar hırsı devam ettikçe işçilerin durumu daha da kötüleşiyor, madenciler yerin yüzlerce metre altında ölümle baş başa ailelerini bir daha görmemek, güneşi bir kez daha görememek kaygısıyla her gün yer altına iniyor. Dünyanın bir köşesinden diğerine Latinlerden, Asya'ya, Avrupa'dan Afrika'ya kadar nereye giderssek gidelim madenlerin olduğu yerde farklı sektörlerdeki maden işçileri aklıyla terbiye edilmeye, yoksullukla yaşamaya mahkum bırakılıyor. Fakat maden işçileri artık buna bir dur demek için örgütlülüklerini ulusal ve yerel çaplardan daha üst bir düzeye uluslararası düzeye taşımış durumda. 2012 yılında Uluslararası Madenciler Konferansı'nın birincisi Peru'da düzenlendi. Bu sene Şubat'ın başında ise Uluslararası Madenciler Konferansı'nın ikincisi Hindistan'ın Hydrabad kentinin Ramagundam ilçesinde düzenlendi.

Konferansın Hindistan'da düzenleneceğini ve Türkiye'den katılımcılarından olacağını duyduğumda heyecanlanmadım değil. Daha öncesinde

Hindistan üzerine belgesellerden, filmlerden, kitaplardan birçok şey duymuş, okumuştum. Ülkede hala kast sisteminin olduğu, işçi ve emekçilerin korkunç derecede açlık koşullarında yaşadığını bilmek fakat buna ciddi anlamda inanmadığımı söylemek doğru olabilir. Konferansın düzenleneceği Hindistan'ın Hydrabad kentine yaklaşık bir gün süren bir yolculuktan sonra vardık. Farklı bir kültürü ve ülkeyi göreceğimiz, dünya genelinden gelecek siyasetlerle, işçi sendikalarıyla, farklı uluslardan işçilerle tanışmanın fırsatını yakalayacağımız için iner inmez konferansın arta kalan zamanı değerlendirerek için hemen planımızı yaptık. Havaalanına indikten sonra bizi karşılayan Hint yoldaşlarımızla tanıştık, buradan kent merkezinde konferansı düzenleyen ve örgütleyen sendika IFTU'nun yerine geçtik.

Kent merkezinden geçerken aslında iki sınıfın savaşının ve aradaki çelişkilerin ne kadar uzlaşmaz ve derin olduğuna bir kez daha tanık olduk. Altyapısı olmayan yollar, tek göz odalarda yaşayan insanlar ve sürekli pirinçle doymaya çalışan emekçi yığınlar. Aslında pirincin hikayesini sorduğumuzda, yani neden yoksullar tarafından bu kadar tüketildiğini öğrenmek istediğimizde aldığımız cevap bize Türkiye, Kürdistan ve Ortadoğu'da yaşayan emekçi yığınların doymak için büyük miktarlarda ucuz üretilen ve tüketilen ekmeği hatırlattı. Fakat Hindistan'da ekmek bulmak ancak marketlerde mümkün. Hindistan çeltik tarlalarının beşiği olduğu için bulunması ve tüketilmesi kolay ve ucuz. Tıpkı yaşadığımız coğrafyadaki ekmeği gibi.

Sendika binasında yabancı ülkeler-

den gelen temsilcilerle bol bol sohbet etme ve tanışma fırsatı bulduk. Almanya, Ukrayna, Kazakistan, Filipinler, Hindistan temsilcileri ile ülkelerinde madencilerin koşulları, ülkelerinin siyasal koşulları üzerine konuştuk. Sohbetlerde Türkiye'den geldiğimizi öğrenince temsilciler meraklı gözlerle ülkemizde ne olduğunu, faşizmin nasıl bir saldırganlıkla topluma saldırdığını bizden öğrenmek istediler. Görülen o ki Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci durum uluslararası çapta da dikkatle takip ediliyor. Sendika binasında dostlarla bol bol muhabbetten ve ülkede çokça bulunan muzların yenmesinin ardından hatıra fotoğrafları çekildi. Ardından bir uzun yolculuk daha ve nihayet

konferansın yapılacağı yerdeyiz.

Konferansın ilk günü Community Hall'de toplanan delegeler ve işçiler ile buluşuyoruz. Yüzlerce meraklı göz, yoksulluğun ve baskılanmışlığın tutsak edemediği yüzlerce gülün göz ve havada bir umut kokusu. Geleneksel pilav yenilip, kayıtlar yapıldıktan sonra geleneksel giysileriyle savaşılar ve yürüyüşe doğru yola çıkış... En güzel ise toplanma yeri öncesinde de, toplanma yerinde de dalgalanan kırmızı bayrak... Miting yerine vardığımızda gözler geniş güvenlik önlemleri, tomalar, akrepler, yüzlerce polis aramıyor değil. Alanda ise üç-beş polis ya var ya yok. Sanki tüm bölge işçilerin, devrimcilerin denetiminde, devlet diye bir aygıt kalmamış. Bölgenin örgütlü olduğunu yürüyüşe kendi geleneksel kıyafetleri ve Hintçe sloganlarla hazırlanmış pankartlar, dövizler, tabii Marx, Engels, Lenin süslüyor döviz-

leri. Her yaşta işçi, emekçi, gençlerin, çocukların katıldığı muazzam bir kitle, umut barutlanmış kibrit çakılmayı bekliyor.

Yürüyoruz, tozlu yolların, meraklı ama bir o kadar tedirgin ve çekingen kent emekçilerinin bakışları arasında. Şöyle bir dönüp geriye bakıyoruz ve alabildiğine kızıl, alabildiğine kalabalık ve coşku. Farklı dillerde sloganlar, enternasyonal, ajitasyonlar... Sanki bir devrim havası, tarihsel haklılığıyla yürüyor işçiler. Aklımıza yaşadığımız topraklar geliyor. Ayaklanma günleri ve ekmeğe, su kadar demokrasiye, özgürlüğe duyulan ihtiyaç. Daha da biliyoruz öfkemizi ve yarınların işçi sınıfından, emekçilerden yana olduğunu yineliyoruz. Kent merkezinden geçerken bir kez daha şaşırıyoruz. Belki de bizlerin hayal etmediği fakat gerçekliği acı veren o yoksulluğun çiplak, katıksız, acımasız hali.

Sendika temsilcileriyle konuştuğumuzda Hindistan sermaye sınıfının emperyalizm ile halkların ilğini sömürürken, bir yandan da sefahat içinde zevk ve sefa içinde yaşadığını aktarıyorlar. Hindistan'ın bir tarafı uzay mekiği yapıp uzaya çıkarken, duble yollarda ferrarilerini kullanırken, bugün ne giyeceğim derdindeyken; işçiler, emekçiler ölüme terk edilmiş. Açlık ve yoksulluk peşlerinde, altpayı, hijyen denen bir şey yok. Sermaye sınıfının pervasızlığı dünya genelinde aynı. Yürüyüşün bitimiyle kültürel etkinlik, coşkulu yerel danslar ve bir günün daha bitimi.

Cebeci Kampüsü'nde ÖGB ve Polis Saldırısı

Ankara Üniversitesi'nden KHK ile ihraç edilen akademisyenler, OHAL ve KHK saldırılarına "Hayır Gitmiyoruz" diyerek yanıt verme kararı aldı. 10 Şubat sabahı derse girmek üzere Cebeci Kampüsü'ne gelen akademisyenleri önce özel güvenlik görevlileri engelleyerek içeriye almamıştı. Akademisyenlerin kampüse girme çabası üzerine özel güvenlik ve çekik kuvvetin saldırısına maruz kaldı. Akademisyenler yumruklanarak darp edildi.

Akademisyenlerin KHK ile ihraç edilmesine karşı Cebeci Kampüsü'nde "Büyük Buluşma" sloganıyla destek için gelenler kampüste çekik kuvvet ablukasıyla karşılaştı.

Cebeci kampüsü girişinde iki TOMA ve yüzlerce çekik kuvvet polisi akademisyenleri, yüksek lisans öğrencileri hatta okulda görevli memurları dahi içeriye almadı. Yerleşkeye alınmayanlar arasında SBF eski Dekanı Yalçın Karatepe, SBF mezunu emekli vali Güngör Aydın da vardı.

Polis kuşatmasına akademisyenler tepki gösterirken SBF Yönetim Kurulu yerleşke kapısına gelerek polislerle görüştü. Polis amirleri talimatın bakanlıktan geldiğini söyledi.

Polis, kendileriyle görüşen Karatepe'ye eyleme izin verilmeyeceği, ısrarcı olunması durumunda saldırı olacağı tehdidinde bulundu. Eğitim Sen üyelerinin de aralarında bulunduğu akademisyenler ve öğrenciler kampüse girmek isteyince çekik kuvvetin saldırısına uğradı. Polis, SBF eski Dekanı Yalçın Karatepe'yi, Eğitim Sen Genel Başkanı Kamuran Karaca'yı ve İHD Genel Başkanı Öztürk Türkoğan'ı da tartaçladı. Son KHK ile ihraç edilen akademisyen Cenk Yiğiter ise yumruklandı. Yiğiter saldırı sonrası "Bazı arkadaşlarımıza çekik kuvvet tarafından şiddet uygulandı. Bütün bunlar kampüs güvenlik amirinin önünde yaşandı" diyerek tepki gösterdi. Okula alınmayan akademisyenler cübbelerini okul girişindeki parmaklıkların önüne sererek bu saldırıyı protesto etti.

"Hayır Gitmiyoruz" diyen akademisyenlere destek için gelen ve saldırıya rağmen gitmeyen akademisyen ve öğrencilere polis biber gazı ve köpeklerle saldırdı. Binalara da giren çekik kuvvet, 11 kişiyi işkenceyle gözaltına aldı.

Okul önünden ayrılmayan akademisyenler ve öğrenciler "Üniversiteler Bizimdir, Bizimle Özgürleşecek", "Faşizme Karşı Omuz Omuz" sloganları attı. Çekik kuvvetin saldırısına ve işkenceyle gözaltına alınmaları ise "Baskılar Bizi Yıldıramaz" sloganı attı.

Çekik kuvvetin tüm saldırısına rağmen kitlenin bir kısmı kampüs önünden ayrılmadı, çekik kuvvet bu defa çevredeki kafeterya ve dükkanları da boşaltmaya çalıştı.

Fakülte içine girmiş olanlar ise yaşanan saldırı üzerine dışarıya çıktı. SBF binasının bir kapısına koltuk ve kutularla barikat kurarken, kitlenin bir kısmı Mülkiyeliler Birliği'ne doğru sloganlarla yürüyüşe geçti.

KHK'lar Gitsin Biz Kalıyoruz

Geçtiğimiz günlerde yayımlanan 686 sayılı KHK ile ülke genelinde birçok ileric, demokrat akademisyen, öğretmen, memur ihraç edildi. Marmara Üniversitesi'nden ihraç edilen 3 akademisyen ise 15 Şubat günü Nişantaşı Kampüsü'nden uğurlandı.

Saat 12.00'de Nişantaşı Kampüsü önünde ihraç edilen akademisyenler ve üniversite öğrencileri bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Gerçekleştirilen basın açıklamasında ihraç edilen akademisyenler, bu ihraçların siyasal bir soykırım olduğunu dile getirdiler. Yapılan açıklamada kalemlerin sustuğu yerde akademisyenin biteceğini söyleyen akademisyenler, kendilerinin ihraç edilmesine neden olan kanun hükümlerindeki karamelerin daha önceleri milli güvenlik kılıfıyla metal grevlerini engellemek için kullanıldığını ve bu durumun onlar için onur olduğunu dile getirerek sınıf dayanışmasının gerekliliği, bilginin mekanla sınırlı kalmayacağı, akademi ve bilimin sınırlarla hapsedilemeyeceğine vurgu yaptılar.

Marmara Üniversitesi öğrencileri adına yapılan açıklamada, öğrenciler hocalarını yalnız bırakmayacaklarını ve atılan hocaların tekrar görevlerine iade edilene kadar mücadelede devam edeceklerini söyleyerek "Üniversiteler Bizimdir, Bizimle Özgürleşecek" sloganlarıyla üniversitede mücadeleye devam edeceklerini belirttiler.

Basın açıklaması sırasında sık sık "KHK'lar Gitsin, Biz Kalacağız", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Marmara Bizimle Özgürleşecek", "Kahrolsun İstibdat, Yaşasın Hürriyet" sloganları atıldı.

Basın açıklaması sonunda, yarın saat 12.00'de Marmara Üniversitesi Anadolu Hisarı Kampüsü'nde yapılacak olan basın açıklamasına çağrı yapıldı.

"Mesleğimizi Yapmaya Devam Edeceğiz"

15 Şubat Çarşamba günü son KHK ile ihraç edilen 3 akademisyenimizi uğurlamak için Çukurova Üniversitesi İletişim Fakültesinde bir basın açıklaması yapıldı.

Bu basın açıklamasına Adana'da bulunan akademisyenler, öğrenciler ve sivil toplum kuruluşları katıldı. Yapılan basın açıklamasında akademisyenlerimizin örgütlü olduğu ve bu saldırılar ile üniversitelerde özgür düşüncenin yok edilmek istendiği söylendi.

İhraç edilen akademisyenlerden Yrd.Doç.Dr. Esengül Ayyıldız şu açıklamayı yaptı: "7 Haziran'dan bu yana gördüğümüz ölümler, alıştığımız patlamaların yanında bu ihraçların çok bir önemi yok. Biz mesleğimizi yapmaya devam edeceğiz. Kurumlardan ihraç edildik ama meslekten ihraç edilmedik. Dikkat çekilmesi gereken tek bir şey var; o da savaş hala devam ediyor."

Bilindiği üzere ülke genelinde birçok akademisyen son KHK ile ihraç edildi. Ve üniversitelerde eylemler, basın açıklamaları yoğun bir şekilde devam ediyor. Bugün faşizm kendisine karşı sesini yükselten herkese karşı büyük bir saldırı içindedir. Faşizmin bu son çırpınışları onun çöküşünü hızlandırmaktadır.

Faşizme Karşı Devrim Saflarında Örgütlenmeye Şimdi Devrim Zamanı

Çukurova DÖB

DÜNYAYI ŞİMDİ KADINLAR SARSIYOR

Gazetelerin 3. sayfasını aratmayan haberlerle uyanıyoruz yeni güne. İstismara uğramış, tecavüz edilmiş çocuk bedenleriyle yıkılıyor, tecavüze uğrayan ve öldürülen kadınlarla öfkeleniyoruz. Bitmek bilmeyen etrafındaki her şeyi içine çeken kısır döngü gibi.

Enstest ve istismarın yayıldığı -teşvik edildiği- tecavüzün ve şiddetin cezasız kaldığı toplumda kadın mücadelesi açısından değişen çok şey var.

Geçmişte kadın mücadelesinde temelde kapitalist sistemin sömürüsüne başkaldırı beraberinde eşit işe eşit ücret, oy hakkı, kadınların üretime katılabilmesi için çocuklara kreş hakkı, kürtaj hakkı gibi mücadele edilerek elde edilen kazanımların yitirildiği bir süreçteyiz. Öyle bir süreç ki tecavüze uğramamak, şiddet görmemek ve hayatta kalabilmek için mücadele etmek bir gereklilik.

Tüm sınıflı toplumlarda her türlü gericiğin ilk hedefi hep kadın olmuştur. Bugün de bunu çok net bir şekilde görüyoruz. Dinci faşizmle uygulanan ya da uygulanmak istenen kadın politikaları ile eve kapatılmış, üretimden uzaklaşmış, mutfağın ahmaklaştırıcı ortamına mahkum edilmiş, toplumda, yaşamda söz hakkı olmayan köleler haline getirilmek isteniyoruz. Sadece Türkiye ve Kürdistan kadınları değil gözünü özgürlüğe dikmiş, yüzünü devrime dönmüş tüm dünya kadınları için uygulanmak istenen politikalar bunlar.

Geçtiğimiz yıl 3 Ekim de Polonya'da altı milyon işçi ve emekçi kadın kürtaj hakkı için Varşova dahil bir çok şehirde sokakları işgal ettiler. Siyah giyinen kadınlar kürtajın tamamen yasaklanmasını protesto ederek Kara Pazartesi'ni ilan ettiler. Polonyalı işçi ve emekçi kadınlar 1975 yılında İzlandalı kadınların

yaptığı eylemden ilham almıştı.

16 yaşında Lucia Perez'in uyuşturucu çeteleri tarafından tecavüz edilip katledilmesi Arjantin kadınlarını ayağa kaldırdı. Arjantinli işçi ve emekçi kadınlar Siyah Çarşamba adını verdikleri eylem için genel ve kapsamlı bir çağrı yapıp bir saat iş durdurarak grev yaptılar. Kadına yönelik şiddete karşı Latin Amerika kadınları yürüyüşler ve grevler yaptı. Geçen Kasım ayında İtalya'da düzenlenen kitlesel protesto gösterilerinden, Güney Kore'de de kürtaj haklarının savunulması için düzenlenen kadın grevine kadar dünya kadınları ayaktaydı.

Ve ardından... ABD'de 21 Ocak günü bir çok eyalette ve ilde 4,5 milyon kadın-erkek, LGBT bireylerin katıldığı Trump karşıtı gösteriler damga vurdu. Kadınları aşağılayan, göçmen karşıtı ırkçı, faşist söylemler başta kadınları, emek cephesini toplumun büyük bir kesimini harekete geçirdi. Ve yayınladıkları bildirge ile Kızıl-derili halklara, Filistin halkına, siyasi tutsaklara, Kara Panterlere

özgürlük mücadelesi verenlere selam yolladılar.

Ve Arjantinli kadınların 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününde kürtaj karşıtı bir gün yaşamı durdurma grevi Amerikalı kadınlara ilham verdi.

Tüm dünya kadınlarına 8 Mart'ta Uluslararası Militan Kadın Grevi çağrısı yaptılar. Çağrının içeriği oldukça nitelikli; dünyanın tüm işçi- emekçi kadınları başta olmak üzere, LGBT-trans bireylerle dayanışarak, şiddete karşı, kürtaj hakkını savunarak, emek sömürüsüne karşı 1 günlük grevle harekete geçirip kitlesel yürüyüşlerle köprüleri, meydanları, yolları bloke ederek, kadın emeğinin görünür kılınması çağrısını yapıyorlar.

Kadına yönelik kıyımların ve baskı politikalarının genel olarak dünyanın emperyalist-kapitalist sisteminin kendi iç çelişkisi olduğunu bilmek kadar tıkanan sistemin kendini zora başvurarak ayakta tutmaya çalıştığını da görmek gerekir.

Bu eylemler grevler ve 8 Mart çağrılarını tüm kadın örgütleri tarafından yakından takip edilmesi gerektiğini düşünüyoruz... Biz Emekçi Kadınlar bu süreci doğru okuyarak ayağa kalkan kadınların özgürlük arzusuyla, başka dünyayı yaratma iddiasını görüyoruz. Eylem, ayaklanma devrim deneyimleri, tüm dünya kadınlarına ilham kaynağı oluyor.

Dünya kadınlarının ayakta olması bunun bir göstergesi değildir de nedir. Bizde topyekün bir özgürlük istiyorsak kendi toplumsal konumumuzu emek-sermaye çelişkisini ortadan kaldırarak başarabiliriz.

"Biz özgürlüğe inanırız, ona sahip olmadan asla huzur bulamayız"

EKMEK İSTİYORUZ!

8 Mart 1917 (Eski Rus takvimine göre-23 Şubat)

8 Mart günü "Ekmeği İstiyoruz!" diye haykırıyor kadınlar. Kadınlar yürüdükçe kitleselleşiyorlar. Tüm fabrikalardan işçi kadınlar, ekmeği ve gaz kuyruklarında bekleyen kadın kitleleri katılıyor bu yürüyüşe. Çar'a ekmeği isteyen dilekçelerini sunacaklar. Fakat önleri askerler tarafından kesiliyor. Kadın yığınlarının eylemine saldırıyor Çarlık askerleri. "Ekmeği isteyen" kadınların üzerine ateş açılıyor... İşte o andan itibaren fırtına kopuyor.

Çok "barışçıl" bir şekilde "ekmeği istiyoruz" sloganıyla başlayan hareket, büyük ayaklanmalara, tüm ülkeye yayılan grevlerle dönüşüyor. 8 Mart'ta kadınların başlattıkları ve ön saflarda yer aldıkları sonucu Çarlık devriliyor.

Ekmeği isteyen kadınların dilekçelerini Çar'a sunma eylemleri tüm Rus halkının kaderini değiştiren bir devrime dönüşüyor. Kadınlar hiç de, "bir devrim yapacağız" diye çıkmamışlardı yola. Hatta kendi eşleri bile (erkek işçiler) onların bu hareketini küçümsüyorlardı: "ne olacak ki, kadınlar ekmeği istiyorlarmış işte" diye. Oysa kadın kitlelerinin bu eylemi Rus halkının yaşamını tümenden değiştirdi. Dünyayı değiştirmeye eyleminin bir parçası oldu.

İşte tarihe Şubat Devrimi olarak geçen hareket kadınların "barışçıl" gösterileriyle başladı, Ekim'e giden yolu açtı...

EKMEK VE GÜL

"Yürüyoruz yürüyoruz, yan yana, güzel günler adına
Kadını, insanlığı ayağa kaldırıyoruz
Paydos bundan böyle köleliğe, aylıklığa
Herkes çalışsın, bölüşsün kardeşçe, yaşamın sundukları
İşte bunun için yükseliyor yüreklerimizden
Bu ekmeği ve gül türkülüleri
Ve yineliyoruz hep bir ağızdan
Ekmeği ve gül! Ekmeği ve gül!"

James OPPENHEIM

Ekmeği istiyoruz, gül de, sloganı ilk kez 1908 yılında New York'ta 128 kadın işçinin can verdiği bir fabrika yangınından sonra yürüyüşe geçen 15 bin kadın işçi tarafından yükseltildi. Bu tarihten üç yıl sonra 1912 yılında, ABD'nin Massachusetts eyaletinde zorlu koşullar altında çalıştırılan ve çoğunluğunu kadınların oluşturduğu işçilerin eylemine de damgasını vurdu bu slogan. James Oppenheimer'in Ekmeği ve Güller adlı şiirinden esinlenilerek oluşturulan slogan, Lawrence şehrinde örgütlenen tekstil işçilerinin eyleminde dönüm noktası oldu. Ve bu olay, Ekmeği ve Güller grevi olarak tarihe geçti. Bu grevde ekmeği; talep edilen insani ücretleri, güller ise insan onuruna yakışan bir çalışma ortamı ve hayatı temsil ediyordu.

Bu grevin en önemli özelliği kadın işçilerin ilk kez bu kadar yığınsal olarak bir greve katılmış ve sendikalarda örgütlenmelerinin yollarının açılmış olmasıydı.

Ve kadınların yarattığı başka bir ekmeği isyanı da Şubat Devrimini (Devrim, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde başlamış fakat o dönemde Rusya'da kullanılan Jülyen takvimine göre 23 Şubat 1917'ye denk geldiği için "Şubat Devrimi" olarak tarihe geçmiştir.) gerçekleştirdi. Şubat Devrimi'nin kuvvucum yakan Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü'nde greve giderek ekmeği isteyen kadın tekstil işçileri oldu. Savaşın harap ettiği ülkede, çoktan yoksullaşmış toplumda grevler ve eylemler kendini gösteriyordu. Petrograd'daki devasa Putilov fabrikasının işçileri 4 Mart 1917'de greve gittiler. Dört gün sonra kadın tekstil işçileri greve gitti ve Petrograd'da ekmeği ve barış talebiyle eylem yaptılar. Diğer işçiler de onlara katıldı. 8

Mart, savaşa, yoksulluğa karşı büyük bir gösteriye dönüştü. Kadınların ön safta olduğu bu mücadelede Çar devrilerek Geçici Hükümet kuruldu. Ve 100 yıl önce 8 Mart günü Ekim Devrimine giden yol böylece açıldı.

Onlar, kendilerinin ve çocuklarının daha güzel bir dünyada yaşamaları amacıyla, ekmeği yiyecekleri ama gül de alabilecekleri bir dünya için başkaldırdılar.

Bizler de bugünüme baktığımızda önmümüzü göremiyor, evin artan yükü ve katmerleşen şiddeti altında eziliyoruz. Her gün çocuklara istismar haberleriyle uyanıyor, çocuklarımız gelecek güvencesinden yoksun, yarın ne olacak korkusuyla yaşıyoruz. Yayılan dinci gericiğin ilk hedefi biz kadınlar oluyoruz. Krizin büyümesiyle ekmeğimiz küçülüyor, bir iş bulmak, bulduğumuz işi kaybetmemek neredeyse imkânsız. Çalıştığımız yerde aşağılanmaya, hakarete, güvencesizliğe maruz bırakılmamız sıradan bir hal aldı. Yedek iş gücü olarak görülmemizden kaynaklı kriz dönemlerinde, işten ilk çıkartılan kesim oluyoruz. Bir yanda artan işsizliğe uzun ve fazla mesailer eşlik ediyor, diğer yandan ise yoksulluk artışına hayat pahalılığı ekleniyor. Yani bizim de ekmeği ve gül talebiyle isyan nedenlerimiz birikiyor.

Artık korku içinde yaşamayacağımız, kendi hayatımızdan, çocuklarımızın hayatından, geleceğimize endişe duyamayacağımız bir dünyanın kapısını açmak için bir araya gelmeliyiz. Tıpkı ekmeği ve gül isteyen kadınlar gibi... Tıpkı Ekim Devrimine giden yolu açan Şubat Devrimi'nin kadınları gibi.

Hınçla, dirençle, umutla

Tarihin çöplüğüne gömmek istercesine köleliğini,

Kirli pahlı zincirlere saldırdı kadın...

Karanlık dehlizlerden isyanla, özgürlüğe koşan adımlarıyla...

Ölüm müydü korkusu bunca zaman?

Oysa ki eklenen her zincir halkasında,

Binlerce ölüm binlerce tükeniş yokoluş vardı.

Beşbin yıllık direnişin birde zaferi olmalıydı...

Ezilmişliğin zulümlerinin

Beşbin yıldır bedel ödeyenlerin türkülüleri yayılmıyordu.

Varoluşun tükenişine başkaldırarak

Zincirleri zulmün boynuna takmalıydı.

Binlerce yılın ötesinden geliyoruz,

Binlerce...

Yeni doğumların ışığında

Yenilmemek adına kurban ettiğimiz

Zindanlarda ölüme yatırdığımız

Çırcıplak teşhirlerden utanmadan

Yokoluşunu zafer saydığımız bedenimizle

Yana yana...

Küllerimizden doğa doğa,

Asice kaldırdığımız başımızla...

Bilincimizle,

Bilincimizden yayılan isyanımızla

Utanmadan

Eğilmeden

Binlerce yılın yarınları taşıyarak,

Korkularınızdan doğan zulme inat

Karların altından...

Güneşin kızılından...

Binlerce

Binlerce yılın ötesinden geliyoruz,

Baharlaşan kadınların direnciyle, inancıyla kucaklaşarak,

Dimdik korkusuzca bilenecek geliyoruz...

Hadi durdur uslandı bizi...

Hadi sustur!

Bitimsiz sevdalar yükledik ölümün avuçlarında,

Acıları kundakladık taşıdık sırtımızda,

Sancılı gülüşlerle harmanlı yaşamları,

Korkmadan çekinmeden yaktık ağutlarımızı.

Dilimiz de dans eden sloganlarımızla...

Beşbin yılın bedelini almaya

İsyanımızı özgürlüğe kata kata

Karanlık kuytularardan sıyrılarak

Tarihin satırlarını yeniden yazmaya geliyoruz...

Susmadan uslanmadan dirençle

Dünyaya başkaldırıyoruz...

DÜNYAYI BİZ KADINLAR DEĞİŞTİRİYORUZ!

Bugün dünyanın pek çok yerinde kadınlar başka bir dünya özlemiyle sokağa çıkıyorlar. "Başka Bir Dünya Mümkün" diye haykıran Amerikalı kadınlar; tıpkı 8 Mart'ları yaratan kadınlar gibi öfkelerini eylem alanlarında dile getiriyorlar. Amerikan yönetiminin kendilerine karşı dayattığı, kadınlıklarına, insanlıklarına yönelttilen saldırılarına karşı sokakları dolduruyorlar.

Dünyanın birçok yerinde kadınlar; kendilerine dayatılan kölelik yasalarını kabul etmediklerini, etmeyeceklerini sokak eylemleriyle gösteriyorlar.

Peki ya biz, bize dayatılan köleliğe boyun mu eğeceğiz? Kadın olduğumuz için uğradığımız insanlık dışı koşulları, tecavüzleri, ikinci plana atılmayı kabul mü edeceğiz? Yaşadığımız her günün yokluk ve sefalet içerisinde geçiyor olmasına sessiz mi kalacağız?

Asla!!! Tarih bize dayatılanlara karşı kadınların şanlı mücadeleleriyle doludur. Nasıl ki, bundan yüzyıl önce Şubat Devriminde ekmeğe ve gül isteyen kadınların isyanı yeni bir yaşam yarattıysa, bizlerin isyanı da yeni bir toplumun, güzel güneşli günlerin habercisidir.

Katliamların, işkencelerin, tecavüzlerin, kadın cinayetlerinin olmadığı bir dünya istiyoruz. Ekmeğe de istiyoruz, gül de... Başka bir dünya istiyoruz. İnsanca yaşayabileceğimiz, çocuklarımızın yanaklarının kırmızı elmalar gibi olduğu, ağzı dolusu kahkahalarla gülebildiğimiz bir dünya istiyoruz.

Bir ayda 38 kadının katledildiği yerde yaşam güvenemiyoruz. Çocuklarımızın gelecek güvencesi yok. Yarın ne olacağız kaygısıyla yaşamak istemiyoruz. Her an okul-

dan atılma kaygısı, hangi meslekte olursak olalım işimize son verileceği korkusuyla yaşamak istemiyoruz.

Bize dayatılanları istemiyoruz. Zorbalığı, baskıyı, zulmü, işsizliği, açlıkla tehdidi istemiyoruz.

Yok sayılmak istemiyoruz.

Bu yaşamda bizler de varız. Dünyanın çoğunluğunu biz kadınlar oluşturuyoruz. Dün vardık, bugün varız, yarında var olacağız! Bütün güzellikleri yaratan ve üretenleriz. Şunu bilmeliyiz ki, biz kadınlar özgür olmadan toplumun hiçbir kesimi özgür olamaz. Ve özgürlüğümüz kendi ellerimizdedir. Ancak, bunun için; birlikte hareket ederek, mücadele etmek zorundayız.

Dünyanın birçok yerinde kadınlar kendi özgürlüğünü kendi ellerine alabilmek için mücadele ediyor.

Kadınlar olarak, yaşadığımız bu insani olmayan koşulların hepsine, yok sayılmaya, tecavüzlere, cinayetlere ve daha pek çok zorbalığa karşı isyan ediyor ve dünyaya başkaldırıyoruz. Dünyayı biz kadınların eylemleri değiştirecek.

Dünyayı güzelleştiren ve değiştirenleriz. Yeni bir yaşam bizlerin mücadeleleriyle doğuyor.

Harekete geçtik, İsyân ediyoruz!

Dünyaya Başkaldırıyoruz!

Kadın İsyân Devrim!

Kadın Devrim Özgürlük!

**8 MART 2017 ÇARŞAMBA
SAAT: 19.00
GALATASARAY / TAKSİM
İSTANBUL**

GAZİ MAHALLESİNİN EMEKÇİ KADINLARI

Yaşadığımız her gün yokluk ve sefalet içerisinde geçiyor. Bir yanda sırf kadın olduğumuz için bize reva görülen taciz, tecavüz, eve kapatılma, şiddet... Diğer yanda üç kuruşa acımasızca çalıştırılma ve bu da yetmezmiş gibi işsiz kalma korkusu. Savaşın kapımızı ne zaman çalacağı da belli değil. Çocuklarımız gelecek

5 Mart Pazar

Saat: 14.00

Gazi Ekin Sanat Halk Kütüphanesi Önü

Sarıgazi'de

Dinci Faşizm Ve Kadın Paneli

Emekçi Kadınlar, 12 Şubat Pazar günü Sarıgazi Ayışığı Ekin Sanat Demeği'nde Serpil Kaplan ile Dinci Faşizm ve Kadın konusu üzerine söyleşi düzenledi.

Emekçi Kadınlar adına konuşan Serpil Kaplan, kadının kapitalizm koşulları altında yaşamından bahsetti. Toplumun her kesiminin kendini baskı altında hissettiğini vurguladı. Burjuva devletin laiklik adı altında dini devletten arındırması gösterdiğini ancak bunun gerçek olmadığını aksine sınıf savaşımında ihtiyaç duyduğunda yardıma çağırarak için cemaatleri, dini örgütlenmeleri beslediğini, hep elinin altında bulundurduğunu vurguladı.

Devlet eliyle dinci gericiğin yayılmasının amacının sus-

kun, her türlü sömürüye boyun eğen, toplumsal mücadeleden uzak kadın kitleleri yaratmak olduğu üzerinde konuşuldu. Özel mülkiyete dayalı üretim biçimi sona ermeden kadının durumunda köklü değişiklikler olamayacağı, tarihteki hiçbir toplumsal değişim kadınların büyük bir kısmının katılımı olmadan gerçekleşmediği ve gerçekleşmeyeceği konularına değinildi.

Sorular üzerine zenginleşen söyleşinin gündemi referandum geldi. Referandum sonucuna dair karşılıklı görüş alışverişi ve daha çok referandum sonrası bizi ve çocuklarımızı nasıl bir geleceğin -buna geleceksizlik de denebilir- beklediği ve emekçi kadınlar olarak neler yapmamız gerektiğini konuştuk.

Söyleşide farklı dini inançlardan kadının ikincil yerine dair örnekler verildi. Örneklerden gördüğümüz erkekler, kadın olarak yaratılmadıkları için Tanrıya şükrediyorlardı. Biz de kadınlar olarak diyoruz ki "Vardık varız varolacağız!!!"

Kadınlar Sanat Kavramlarını Öğreniyor

Kadınlar Marksist Kadın Akademisi'nde öğrenmeye, paylaşmaya devam ediyor.

Geçtiğimiz yıl başlayan Marksist Kadın Akademisi 2017 yılına "Kadınların Gözüyle Küba" konusuna başlamıştı.

Kadınlar bilgilerini her konuda arttırmak, gelişmek için sanat konusunda da bilgiler öğrenmek gerektiğini düşündü. Sanatın eleştiren geliştiren yönünün önemini farkında olan kadınlar Lutfiye Bozdağ ile sanat konusundaki derslerine Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'nde "Sanat Kavramları" başlığı altında sürdürülecek derslerine başladı.

Lutfiye Bozdağ sanatın insanı ve toplumu geliştiren yönlerini ele alarak sanatın ilk ortaya çıkış dönemlerine, sanatın insanı ve toplumları geliştiren değiştiren yönlerine değindi.

Sanatın yaşamla ilgisini de ele alarak ve "Sanat Nedir?" sorusunu yöneltti. Derse katılanlar sanatı kendilerince tanımlamaya çalıştı. Bu tanımlar üzerine Bozdağ, sanatın tanımının halen tartışmalı olduğunu ve tek bir tanımlama yapılamadığını ifade etti.

Sanatın "İnsan nedir? Kimdir? Ne yapar?" sorularına da yanıt aradığını belirten Lutfiye Bozdağ,

sanatın insanın doğayla kurduğu ilişkide doğaya ait bir takım olayları anlamaya, aktarmaya çalışmasıyla başladığını zaman içinde bunun toplumla ilişkileri de içerecek şekilde gelişip çeşitlendiğini aktardı. Sanata ilişkin tanımlamalar üzerinde durdu.

Sanatta kullanılan temel öğeler ve maddi araçlar üzerine bilgi veren Lutfiye Bozdağ, sanat ve yetenek üzerinde özellikle durdu. Her insanın sanat üretebileceği konusu üzerine sorular soruldu, örnekler verildi.

Sanatın, üretin ile bunu gören kişi üzerindeki etkisi, bir sanat ürününün kime ait olduğu üzerine görüşlere değinildi.

Sanatın sadece bir yetenek olmadığı konusu üzerinden giderken bir de çizimle deneme yapıldı. Çizimler üzerinden sanat kavramı üzerinde duruldu...

Kadınların oldukça ilgisini çeken çalışmada sorular sordu, cevaplara alternatif cevaplar verdi, tartıştı...

Yaklaşık iki saat süren dersin kendileri için çok zevkli ve öğretici olduğunu söyleyen kadınlar iki saat süren dersin nasıl geçtiğini anlamadıklarını ifade ederek bir sonraki çalışmayı merakla ve heyecanla bekleyeceklerini söyledi.

Kampüssüzler İle Toplumsal Cinsiyet Çalışmaları

Kadınlar, Marksist Kadın Akademisi'nde, 17 Şubat Cuma günü yapılan çalışmada Kampüssüzler Ders Ortakları ile "Toplumsal Cinsiyet Çalışmaları" konusunu ele aldı.

Marksist Kadın Akademisi'nde kadınlar toplumdaki cinsiyet rolleri, buna ilişkin kavramlar ve nasıl bir mücadele yürütüldüğünü öğrenmek ve tartışmak için Kampüssüzler Ders Ortakları'ndan, Bilgi Üniversitesi Kültürel İncelemeler Programı Akademisyeni Begüm Baştaş ve Kadir Has Üniversitesi Hukuk Fakültesi Akademisyeni Reyda Ergün ile Ayışığı Ekin Sanat Demeği'nde bir araya geldi.

Begüm Baştaş ve Reyda Ergün anlatımlarına "Toplumdaki genel cinsiyet kavramları neler?" sorusuyla başladı.

Toplumda yerleşen kadın ve erkek kavramları ve bunların nasıl işlendiği, kurulduğu, bu kurulma üzerinden kişilere nasıl bir rol düştüğü ve bu rolü kabul edip etmemesi durumu ele alındı.

Genel olarak toplumlarda -A-ve -A Olmayan(Öteki) üzerinden tanımlamalar yapıldığı ve -A-'nın Akl=Erkek, - A Olmayan-'ın ise Beden(Duygu)=Kadın kurgusu üzerinden işlendiğini ve yaşamdaki bir çok olgunun bu teori üzerinden değerlendirildiğini aktardı.

Toplumlarda kadın ve erkek cinsi denildiğinde kabul görmüş iki form olduğu ve bunun dışındaki tüm farklılıkların "öteki" olarak görüldüğü belirtilerek, bir çok olaya ve olguya da bu şekilde bakıldığı yaşamdan örneklerle aktarıldı.

Toplumda insanların kurgulanmış kadın ve erkek formlarına karşı nasıl bir mücadele yürütülebileceği. Kalıplaşmış kadın cinsine biçilen rol, kadın hareketleri, feminizm, marksist teori ve mücadele biçimleri üzerine tartışmalar yürütüldü.

KESİN SONUÇ YAKLAŞIYOR

Özgür Güven

"Devrimci kitle patlaması" dedik bundan on yıl önce, Hrant Dik katledildiğinde. Sonrasında, 1 Mayıs'ta kitlelerle birlikte Taksim'i zapt ettik.

"Devrim yükseliyor; genel ayaklanmaya geldi dayandı her şey" dedik bundan dört yıl önce. Bütün kentlerde milyonlar sokaklara dö-küldü, 2013 Haziran Halk Ayaklanması patlak verdi. Taksim komünü, komite ve konseylerin kendine özgü biçimi forumlar kuruldu.

"Devrimci yükseliş sürüyor; ayaklanmalar, devrimci kitle mücadelesi sürecektir" dedik 2013 Haziran'ından sonra. 17-25 Aralık günleri yaşandı; bütün kentler bir kez daha ayağa kalktı.

"Kobanê ve Rojava Devrimi kazanacak" dedik "Kobanê düştü dü-şecek" dediklerinde. 6-8 Ekim serhildanı yaşandı, Kobanê kazandı, Ro-
java Devrimi sürüyor.

"Zirvede bunalım var; zirvedeki bunalım derinleşiyor" dedik, Kür-distan'daki kent savaşlarından hemen önce. Zirve çatladı, darbe girişimi yaşandı. İktidar içindeki güçler birbirleriyle açık savaşa tutuştu; devlet, bütün kurumlarıyla ikiye ayrıldı. Şimdi iktidar odaklarından biri diğ-e-rini tasfiye etmeye devam ediyor.

"Sonuç alıcı kapışma yaklaşıyor" dedik kent savaşlarından hemen önce. "Burjuvazi ulusal sorunu çözemez" dedik 'Çözüm süreci', 'Mü-zakere', 'Dolmabahçe Mutabakatı' dediklerinde. "Halkların hayati so-runları iç savaşla çözümler" dedik. Vurdular tekmeyi, devirdiler masayı ve iç savaş, tarihinin en sert dönemine girdi.

Parlamento hiçbir şeydir dedik 7 Haziran'dan önce. 'Kazandık' de-mişlerdi 7 Haziran'da parlamentoyu yok saydılar; herkes parlamentonun hiçbir şey olduğunu gördü.

Şimdi 'Anayasa Referandumu' diyor dinci faşist parti. "Kapı kapı dolaşacağız" diyor küçük burjuva hareket. "Hayır' kampanyaları dü-zenleyecek, 'Hayır Meclisleri' örgütleyecek kazanacağız" diyor. "Bu parlamentonun, bu düzenin kapitalizmin proletarya ve halklara verebi-leceği hiçbir şey yok" diyoruz. Böyle bir hedefin, yani yeni anayasaya "Hayır" hedefinin devrim açısından hiçbir değeri, hiçbir anlamı yoktur. Proletarya ve halkların önüne koymaya çalıştıkları bu hedef, proletarya ve halklara hiçbir şey vermez.

İç savaşı kaybetmeye başlayan tekelci sermaye ve hükümeti, ana-yasa referandumuyla moral kazanmaya çalışıyor; güçlü olduğunu, her şeye muktedir olduğunu göstermeye çalışıyor. Oysa bu referandumun sonucu hiçbir şey ifade etmeyecektir. Zira bu referandum asla halkların özgür iradesini yansıtmayacak. Zira sermayenin egemenliğine rağmen, elindeki bütün olanaklara rağmen hükümetteki dinci faşist parti OHAL koşullarında, polis gücü ve devlet terörüyle referandumla gideceğini söy-lüyor. Bu koşullar altında, sermayenin her şeyin kontrolünü elinde tut-tuğu ve kuralları belirlediği bir yerde yapılacak referandumun sonucu hiçbir şeydir. Cuntacılar da 1982'de %92 oy aldıklarını söylemişlerdi. Ama sonrasında her gelen hükümet şurasından burasından didikleme-yeye, delmeye başladı. O Anayasa da sermayenin derdine çare olamadı; bu da olamayacak. Devrim yoluna devam ediyor, edecek.

Bugünkü koşullarda güçlü olan devrimdir. Devrimi örgütlemek için referandumla karşı ayaklanma!

UKH, özyönetim diyor, özerklik diyor daha önce olduğu gibi. Ve "Hayır" kampanyalarına desteğini açıklıyor. Anayasa referandumunda böyle bir hedef, tıpkı parlamento ve yerel seçim dönemlerinde olduğu gibi hiçbir anlam ifade etmiyor. Bu konuda sandık yoluyla sonuç alınmaz, alınmıyor. Ayaklanmanın örgütlenmesinden ayrı olarak, devrimle bağı kurulmadan ulusal sorunun ya da diğer hayati sorunların çözüle-bileceğini söylemek, hele hele böyle bir şeyin mevcut koşullarda olabile-ceğini söylemek; proletarya ve halkların bilincinde bulanıklık, karışıklık yaratmaktır. Özyönetim, özerklik ya da yerinden yönetim için, daha doğ-rusu halkların kendi kendilerini yönetebilmeleri için ayaklanmayı za-fere taşımak, GDH'yi kurmak, en azından bir bölgede bile olsa örneklerini yaratmak gerekiyor. Bu olmadan ne özerklik, ne komünler bir sonuç verdi. Pratiğin kendisi, sosyal yaşamın kendisi bunu kanıtladı.

İçlerinde HDP Eşbaşkanları olmak üzere ondan fazla parlamenter onlarca belediye eşbaşkanı tutuklandı, zindanlara kapatıldı. Seçim maz-batalarının hiçbir şey ifade etmediği görüldü. Hayır, bizim ne seçim mazbatalarına ne de anayasa ihtiyacımız var. Proletarya ve halkların ger-çek egemenliğine, ayaklanmaya, devrimin zaferine ihtiyacımız var. Tek-elci sermayenin ve faşist egemenliğin sonu yaklaştıkça proletarya ve halkların gerçek iktidarına, GDH'ye olan ihtiyaç kendisini daha çok ve daha yakıcı olarak hissettiriyor.

Tarihin gelişimi, hızla kesin sonuca doğru ilerliyor. Tekelci ser-maye ve dinci faşist hükümet çözüm masallarıyla ortamı yumuşatıp güya taviz veriyormuş gibi görünürken, aslında iç savaşı kazanmak ve devrimi ezmek için kapsamlı ve ciddi bir saldırıya hazırlanıyordu. Ha-zırlıklarını tamamlar tamamlamaz gerçek yüzünü tüm çıplaklığıyla gös-terdi. Verilen sözlerle, vaatlerle, çözüm masallarıyla gerçekler arasındaki çelişki adeta elle tutulur oldu. Olayların gelişimi devrim dönemlerine özgü bir hız ve açıklıkla gerçeği herkese gösterdi. Tekelci sermayenin ekonomik ve politik egemenliğine son verilmediği sürece, proletarya ve halkların yaşamlarında en küçük bir iyileşme dahi olmayacak, hiçbir gerçek sorun çözülmeyecektir.

Devrim öğretiyor. Türkiye ve Kürdistan'ın bütün halklarına, bütün emekçi sınıflarına bir ders daha veriyor. Proletarya ve halkları devrimin güncel görevlerini yerine getirmeye, temel sorunlarını çözmeye zorlu-yor. Bugüne kadar yapılan uzlaşma girişimlerinin, yapılan reform vaat-lerinin, verilen sözlerin hiçbir anlamı olmadığını, tek çıkar yolun sınıf mücadelesini sonunu kadar götürecektir iktidarı ele geçirmek olduğunu göstererek örgütlemeye devam ediyor.

Devrim her geçen gün kendisini biraz daha açık olarak ortaya ko-yuyor; kaçınılmazlığı ve zorunluluğu herkese kabul ettiriyor. İç savaş kesin sonuca doğru ilerliyor.

KHK İle 48 Üniversiteden 330 Akademisyen Kamu Görevinden Çıkarıldı

686 sayılı KHK ile 48 üniversiteden 330 akademisyen kamu görevinden çıkarıldı. En çok ihraçlar Ankara Üniversitesi (78), Anadolu Üniversitesi (28), Yıldız Tek-nik Üniversitesi (27) ve Marmara Üni-versitesi'nde (23) yaşandı.

Şimdiye dek yayınlanan beş KHK ile görevden ihraç edilen akademisyen sayısı 4811'e yükseldi. Bu akademisyenlerden 16'sı başka bir KHK ile göreve iade edil-miştir.

Son ihraçlara göre; en çok ihraç An-kara Üniversitesi'nde. İletişim Fakülte-si'nden 16 akademisyen ihraç edilirken, DTCF Tiyatro Bölümü'nden 5 akademis-yen ihraç edildi, bölümde 4 akademisyen

kaldı. Siyasal Bilgiler Fakültesi'nden de 23 akademisyen ihraç edildi. İhraç edilenler arasında istifa eden ve atılan akademisyen-ler de var.

İhraç edilenlerin rütbe ve/veya memu-riyetleri alınacak, görev yaptıkları teşkilata yeniden kabul edilmeyecek, bir daha kamu hizmetinde istihdam edilmeyecek, doğru-dan veya dolaylı olarak görevlendirileme-yecekler, bunların uhdelerinde bulunan her

türlü mütevellî heyet, kurul, komisyon, yö-netim kurulu, denetim kurulu, tasfiye kurulu üyeliği görevleri de sona ermiş sayılacak, silah ruhsatları, gemi adamlığı ilişkin bel-geleri ve pilot lisansları iptal edilecek, otu-rdukları kamu konutlarından veya vakıf lojmanlarından onbeş gün içinde tahliye edilecekler, özel güvenlik şirketlerinin ku-rucusu, ortağı ve çalışanı olamayacaklar, pa-saportları iptal edilecek, varsa uhdelerinde taşınmış oldukları büyükelçi, vali gibi un-vanları ve müsteşar, kaymakam ve benzeri meslek adlarını ve sıfatlarını kullanamaya-caklar, bu unvan, sıfat ve meslek adlarına bağlı olarak sağlanan haklardan yararlan-mayacaklar.

KESK Ankara'da

KHK İhraçlarını Protesto Etti

KESK Ankara Şubeler Platformu üyeleri, 686 sayılı Kanun Hükmünde Karamame ile 4 bin 464 kamu emekçisinin ihraç edilmesine karşı 11 Şubat günü Sakarya Caddesi'nde eylem yaptı. İhraçlara tepki gösteren KESK üyeleri adına açıklamayı SES Ankara Şube Başkanı Hüsnü Yıldırım okudu.

Yıldırım, iktidarın OHAL'i kalıcı hale getirecek tek adam iktidarını tesis etmek için elinden geleni ardına koymadığını ifade etti.

KESK olarak 78 milyon vatandaşın kamu hizmeti alma hakkı için 3 milyon kamu emekçisinin hak ettiği insanca yaşam için mücadele ettiklerini belirten Yıldırım, "Bunun için en başın-dan beri emek ve demokrasi karşıtlarının hedefinde olduk. Bugün de 15 Temmuz sonrasında KESK'i 'darbe destekçisi' olarak itham edemeyeceklerini bilenler yıllardır sürdürdüklerimiz emek ve de-mokراسi mücadelemizi 'suç' gibi göstermektedir" dedi.

Bir sendikamızın, konfederasyonun anayasa ile yasalarla, ül-kenin altındaki imzası bulunan uluslararası sözleşme ve anlaşma-larla güvence altına alınmış bulunan sendikal hak ve özgürlükleri kullanmasının 'suç' olmadığını ifade eden Yıldırım, "Sendikal hak ve özgürlükler mücadelesi yürüttüğümüz için açığa alınan, ihraç edilen yönetici ve üyelerimiz de 'suçlu' değil, kamu emekçileri mücadelesinin onurudur" dedi.

Yıldırım, ihraç edilen, açığa alınan tüm üyeler tekrar görev-lerine dönene kadar dayanışmayı daha da büyüterek mücadeleyi kesintisiz sürdüreceklerini belirtti.

İşçi Konseyi Girişimi İş Hukuku Paneli

İşçi Girişimi Konseyi, Tasarım Atölye Kadıköy'de işçilerin ça-lışma yaşamındaki haklarını öğrenmelerine yönelik İş Hukuku ko-nulu panel gerçekleştirdi.

Etkinliğin amacına yönelik sunumu İşçi Konseyi Girişimi'nden Sevim Kaya ve Turgut Yazkan'ın yaptığı panelde Avukat Zeycan Balcı Şimşek ve Ali Eşke çalışma yaşamındaki işçilerin haklarına ilişkin Bireysel Emeklilik Sistemi, Kıdem Tazminatı, Performans Sistemi, Mobbing ve İşten Atma konularını işlediler.

Sevim Kaya, farklı iş kollarından işçilerin bir araya gelerek kendi öz örgütlenmelerini oluşturarak daha güçlü bir mücadele yü-rütme çabasında olduklarını bunun içinde öncelikle çalışma koşu-larına ilişkin hakları bilmeleri ve talep etmeleri gerektiğini ve bu konularda eğitim çalışmalarını gerçekleştirmeye çalıştıklarını belirtti.

Turgut Yazkan ise İşçi Konseyi Girişimi'ne ilişkin bilgiler ak-tardı.

İlk olarak 2016 Nisan ayında İşçi Forumu çağrısıyla çok farklı iş kollarından işçilerin bir araya gelerek işçi sınıfının kurtuluşu için nasıl daha güçlü bir mücadele yürütülebileceği ve ne şekilde örgüt-lenmelere ihtiyaç olduğu üzerine tartışma yürütüldüğünü anlattı.

İşçi Forumu'nun bitiminde ise "Fabrikalardan Plazalara Özgür-leştirilmeye" sloganıyla ikinci ve daha katılımlı olarak Ekim ayında gerçekleştirilen forumda işçilerin işyerlerinden başlamak üzere ko-miteler ve konseyler şeklinde öz örgütlenmelerini oluşturmaları ge-rektiği fikrinde ortaklaşdıklarını belirten Yazkan, farklı iş kolundan işçilerin de bir araya gelerek güçlü bir mücadeleyi yürütmek üzere İşçi Forumu'nun İşçi Konseyi Girişimi olarak yoluna devam etme kararı aldığını aktardı.

İşçi Konseyi Girişimi'nden işçilerin bilinçlenmesi için çeşitli eğitim çalışmalarını, etkinlikler yapmaya başladığını belirten Yazkan, Komite ve Konseyler Üzerine yapılan ilk çalışmanın ardından gün-demde olan konuları da içeren iş hukuku konusunu işlemek üzere bu paneli gerçekleştirmeye karar verdiklerini söyleyerek sözü Avu-kat Zeycan Balcı Şimşek'e bıraktı.

Av. Zeycan Balcı Şimşek ise ilk olarak bir işçinin işe başlaması halinde onu bağlayan hukuki kuralları kısaca aktardı.

Ardından ücret, izin, fazla mesai, iş koşullarına ilişkin değişik-lik, işten çıkarılma, gibi durumlarda işçilerin haklarını almalarını sağlayacak hukuki yollara ilişkin bilgileri anlattı.

İhbar ve kıdem tazminatı, işi feshedilme durum ve şartları vb. konuları hukuki yönleriyle anlattı. Paneli izleyen işçilerin sorularıyla da ilerleyen Şimşek, örnekler, emsal kararlar üzerinden örnekler de vererek konuyu işledi.

Bireysel Emeklilik Sistemi'ne ilişkin de bilgiler anlatan Şim-şek bu sistemle sosyal güvencenin ortadan kalkacağına vurgu yaptı. Mobbing ve işten atılma hallerinde işçilerin haklarını nasıl kullan-a-cakları konusunda bilgiler aktardı.

Paneli ilgiyle izleyen işçilerin sorularıyla ve cevaplarla devam edildi.

"İşime, Ekmegime, Öğretmenime Dokunma"

Eğitim Sen 5 Nolu Şube, Kartal'da ihraç-lara karşı eylem yaptı.

17.00'de Sendika binası önünde toplanan eğitim emekçi-leri, pankartlarını açarak slogan-larla Kartal Mey-danı'na doğru yürüyüşe geçti.

KESK'li Kadınlar Hiç Bir Dönem İktidarın İsteklerine Biat Etmediler

KESK İstanbul Kadın Meclisi, Eğitim-Sen İstanbul 8 Nolu Şube Başkanı Sevtap Akdağ'ın serbest bırakılması için ve KHK uygulamalarına karşı Aksaray'daki Eğitim-Sen İstanbul 8 Nolu Şube'de basın açıklaması yaptı.

"Hukuksuz Bir Şekilde Gözaltına Alınan Eğitim-Sen İstanbul 8 Nolu Şube Başkanı Sevtap Akdağ Serbest Bırakılsın - KESK İstanbul Kadın Meclisi" pankartı açan KESK İstanbul Kadın Meclisi üyeleri "Sevtap Akdağ Serbest Bırakılsın", "Baskılar Gözaltılar Bizi Yıldırma-z", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" sloganları attı.

KESK İstanbul Kadın Meclisi adına konuşan Eğitim-Sen İstanbul 3 Nolu Şube Sekreteri Ayşe Tuncer Eğitim-Sen İstanbul 8 Nolu Şube Başkanı Sevtap Akdağ'ın gerçek gösterilmeksizin hukuksuz bir şe-kilde 12 Şubat'ta gözaltına alındığını hatırlatarak, "Gereksiz gibi gö-rünen bu gözaltına alınmanın gerekçesi Eğitim-Sen üyelerinin bilimsel, demokratik, anadilde eğitim istemesi, demokrasi, eşitlik, barış, özgür-lük talebiyle mücadele etmesidir" dedi.

İktidarın, bu mücadeleyi kadınların yürütmesinden özellikle ra-hatsız olduğunu, kadınların evlerinde oturmasını, üç çocuk doğurma-sını, kamusal alandan çekilmesini istediğini ifade eden Ayşe Tuncer "Eğitim-Sen'li kadınlar KESK'li kadınlar hiç bir dönem iktidarın istek-lerine biat etmediler" dedi.

İktidarın referandum sürecine değinen Tuncer, Sevtap Akdağ'ın gözaltına alınmasının, KESK üyelerine yönelik saldırıların aslında re-ferandumda Evet dedirtme baskısı olduğunu belirterek "Arkadaşları-mız Sevtap Akdağ'ın kapısının kırılarak gözaltına alınması iktidarın bir gözdağı verme çabasıdır. KESK İstanbul Kadın Meclisi olarak, nasıl bugüne kadar iktidarlara biat etmediyecek, bugün de etmeyeceğiz. Emek-çilere yönelik her türlü saldırıya, kadınlara yönelik saldırılara karşı, hukuksuzluklara karşı da 'Hayır' demeyi ve mücadele etmeyi sürdüre-ceğiz" dedi.

KESK İstanbul Kadın Meclisi adına basın açıklamasını Eğitim-Sen İstanbul 2 Nolu Şube Kadın Sekreteri Burcu Süvari okudu.

İktidarın kadına yönelik baskı ve dört duvar arasında sıkıştırma po-litikasının 15 Temmuz sonrası başka bir boyut kazandığını, OHAL ve KHK uygulamasıyla, kadın gazetecilerden akademisyenlere, barış sa-vunucularının da aralarında olduğu pek çok emekçinin gözaltına alınıp tutuklandığını hatırlatan bu uygulamaların tek adam rejimine karşı çıkan emekçilere yönelik olduğunu belirten Süvari, Eğitim-Sen İstanbul 8 Nolu Şube Başkanı Sevtap Akdağ'ın gece yarısı evinin kapısı kırılarak gözaltına alınmasının da bunu gösterdiğini söyledi.

Sevtap Akdağ'ın gözaltına alınmasının ardından ertesi gün öğle sa-atlerine kadar bilgi alınmadığını aktaran Burcu Süvari, bu gözaltına alınmanın sendikal çalışma yürüten kadınlara ve sendikalara aba altından sopa göstermek olduğunu belirtti ve gözaltındayken gönderdiği nottaki "Hukuksuz şekilde gözaltına alındık. Bizler iyiyiz. Herkese çok sevgiler. Bu sendirme çabaları sonuçsuz kalacak. Bizler kazanacağız. Adalet, öz-gürlük, demokrasi kazanacak" sözlerini aktardı.

KESK İstanbul Kadın Meclisi üyeleri Sevtap Akdağ'ın serbest bır-akılması için attıkları sloganla eylemi sonlandırdı.

KESK Tamam mı, Devam mı?

Açığa almalar, soruşturmalar, KHK'lar, ihraçlar... KESK, tarihinin en yoğun saldırısı altında ve en zor dönemini yaşıyor. En zor günlerini yaşamaya sadece bu saldırının büyüklüğüyle ilgili değil, bu saldırıyı göğüsleyememesiyle ilgilidir.

Nedir KESK'i bu kadar çaresiz kılan?

Kamu emekçilerinin mücadele tarihini araştırarak, bugünlere gelene kadar nasıl saldırılarla karşılaştığını ve buna karşı ne tür mücadeleler verildiğini görecektir. Biz de sık sık emekçilerin tarihindeki bu mücadele deneyimlerini aktarmışızdır. Bugün gelinen noktada emekçilerin tarihinden yola çıkarak ciddi bir mücadele geleneğinin olduğunu söylemek mümkündür. Peki böylesi bir mücadele geleneğine sahip emekçilerden oluşan KESK nasıl olur da bugün mücadeleciler, direngen bir tavır alamaz ya da almaz?

Uzun uzun düşünmeye gerek yok. Yıllardır eleştirdiğimiz ve kendisine karşı mücadele ettiğimiz reformizm ve sendikal bürokrasi anlayışı bugünün mimarıdır. Bu anlayış KESK'i içi oyulmuş bir ağaç kovuşuna çevirmiştir; sokakta büyük bedellerle kurulan bu sendikayı dört duvar arasına hapsedmiş, mücadeleyle, alanlarda kazanılması gereken hakları "yetkililerle" yapılan diplomatik görüşmelere indirgemıştır. Bugün geldiği noktada KESK üyeleri adına sadece dava açıp hukuki yolları kullanarak ve her ay ihraç edilenlerin hesaplarına belirli miktarda para yatırarak büyük mücadeleler verdiği algısını yaratmaya çalışmaktadır. Sendika ne hukuk bürosudur ne de mali dayanışma yürüten bir hayır kurumu... Bunların dışında bir de sendikal bürokrasinin

olmazsa olmazı, tepeden inme kararlarla yapılan eylemler var. Tabanın fikrini almadan bir gecede karar verilip bir sonraki gün yapılan grevleri yeni bir gelenek haline getiren bürokratik yapı, bu yoğun saldırıların yaşandığı günlerde de benzer işlere imza atmıştır. Yedi günde planlanıp üç günde bitirilen Ankara yürüyüşü, valilik yasakladığı için iptal edilen mitingin yerine yapılan temsili basın açıklaması

ve bunlara benzer temsili açıklamalar.

Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz!

Masa başında "Mücadeleyi yükselteceğiz", "Teslim olmayacağız" naralarıyla faşizme karşı mücadele edemediğiniz gibi emekçileri de kandıramazsınız. Emekçiler süslü laflara değil, yüz gündür sokakta direnen, mücadele edenlere inanacaklardır. Nuriyelerin, Erdoğanların, Betüllerin, Alevlerin yolunu tercih edeceklerdir. Emekçiler bu dönemde her zamankinden daha güçlü bir şekilde reformizme karşı devrimciliği, bürokrasiye karşı tabanın inisiyatifi ve devrimci sınıf sendikacılığını savunacaklardır. Bunun en güzel örneklerinden birisi bizim de bileşeni olduğu-

mu "Eğitim-Sen İstanbul 5 Nolu Şube Kamu Emekçileri Mücadele Platformu"dur. Platform siyasi yapıların seçim için gerçekleştirdiği bir güç birliği değildir. Bağımsız insanların da içerisinde yer aldığı, reformizme ve sendikal bürokrasiye karşı devrimci sınıf sendikacılığını yükseltmeyi amaçlayan bir birliktir. Şube seçimlerinin yaklaştığı günlerde kurulmasının platformu seçimle sınırlanacağı algısına karşı uzun soluklu bir mücadelenin mimarı olmayı hedeflediğini, bildirgesine dayanarak rahatlıkla söyleyebiliriz:

"...En başta Kamu emekçilerinin genelini ilgilendiren yaşamsal sorunları esas olmak üzere; yukarıdaki tüm taleplerin kitlesi bilinclendirme ve mücadele içinde ele alınmasını savunan, nihai olarak emeğin iktidarını hedef gösteren devrimci sınıf sendikacılığını savunuyoruz..."

Bütün bunlardan dolayı; yasalılığa karşı fiili meşru mücadeleyi, teslimiyete karşı direnişi, bürokrasiye karşı işyeri meclislerini ve taban inisiyatifi, toplumsal muhalefet sendikacılığına karşı devrimci sınıf sendikacılığını, reformizme karşı devrimciliği savunuyoruz..."

KESK kâğıt üzerinde yıllarca varlığını koruyabilir ya da hemen yarın kapatılabilir. Mesele KESK adının varlığı değildir. Bugünün temel problemi mücadele geleneğinin KESK içerisinde yok olması ihtimalidir. Bu toz bulutunda önümüzü görüp emin adımlarla yürümenin tek yolu devrimci sınıf sendikacılığı ve mücadelenin yükseltilmesidir.

**DEK
(Devrimci Emekçi Komiteleri)**

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde Grev Kararı

İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı İZENERJİ Şirketi ile DİSK Genel İş Sendikası 2 Nolu Şubesi arasında 2017 - 2018 dönem Toplu İş Sözleşmesi'nin (TİS) anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine 17 Şubat günü grev kararı alındı. Konak Pier Köprüsü önünde bir araya gelen binlerce işçi, Büyükşehir Belediyesi'ne yürüdü.

Yürüyüşe KESK'e bağlı sendikalar, siyasi parti temsilcileri de destek verdi. Belediye önünde açıklama yapan Genel İş 2 Nolu Şube Başkanı Arif Yıldız, 4 aydır süren TİS görüşmelerinde, 64 maddeden oluşan sözleşme teklif taslağının 47 maddesinde taraflarca anlaşma sağlandığını, ücret ve sosyal hak ödemelerini düzenleyen 17 maddede ise anlaşma sağlanmadığını belirtti.

Anlaşmaya varılmadığı için grev kararı aldıklarını söyleyen Yıldız, "Önümüzdeki günlerde anlaşma sağlanmadığı takdirde 27 Mart'ta grev kararımızı uygulamaya koyacağız. Bugün toplu sözleşme görüşmelerinde uyuşmazlık aşamasına geldiğimiz İZENERJİ'de 3 bin 900 üyemiz yıllardır biriken sorunlarına artık çözüm bulmak, emeklerini ve özverilerinin karşılığını almak istiyor" diye konuştu.

Ücretlerinin asgari ücret seviyesinden çıkarılmasını talep eden Yıldız, belediyenin 2 yıl boyunca yüzde 1 veya 2 zam önerdiğini, ancak bu zamları geçimlerini sağlamlarının imkansız olduğunu dile getirdi.

"Çalışarak Yaşamak Savaşarak Yaşamaktan Daha Riskli!"

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi Çalışma Hayatı Komisyonu, 8 Şubat günü işyerlerinde yaşanan hak ihlallerine ve iş cinayetlerine ilişkin basın açıklaması yaptı.

İHD İstanbul Şubesi Çalışma Hayatı Komisyonu üyesi Osman Özkan, işçi ve emekçilerin çalıştıkları iş yerlerinde her geçen gün daha fazla baskı ve sömürüye maruz kaldığını ve bunun insan hakkı ihlali olduğunu ifade ederek, son yıllardaki iş cinayetlerine de dikkat çekti.

"Çalışırken ölüyorlar yaralanıyorlar hastalanıyorlar. Çalışma hayatı insan hakları ihlallerinin en yoğun yaşandığı yerlerden biridir" diyerek sözlerine başlayan Özkan, 15 yıldan bu yana çalışma yaşamında gerekli İSİG önlemlerinin denetlenmesi, iş cinayetlerinin durdurulması, faillerinin ve sorumlularının yargılanıp, cezalandırılması, kural dışı esnek çalışma koşullarının ortadan kaldırılması Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'ne uyulması yönünde hiçbir adımın atılmadığını belirtti.

Ekonomik kriz nedeniyle her geçen gün kapanan iş yerlerinin arttığına işaret eden Osman Özkan, gerek kapanan işyerleri, gerekse de şirketlerin daralmaya gittikleri gerekçesiyle binlerce işçinin işten çıkarıldığını ifade etti.

İş yerlerinde gerekli İSİG tedbirlerinin alınmaması nedeniyle pek çok iş cinayeti yaşandığına işaret eden Osman Özkan, Şubat ayının ilk haftasında Bursa'da çalıştığı inşaatçı Suriyeli mermer ustası Zekeriyâ Karabi'nin inşaatın çatısından düşerek hayatını kaybettiğini hatırlattı.

Çalıştığı evde yaşamını yitiren ev işçisi Rukiye Şimşek'in duruşmasının ise 23 Ma-

Adana-Venice Hızlı Tren İşçileri İş Bıraktı

Adana-Yenice demiryolu hattında çalışan işçiler, yaklaşık 3 aydır maaşlarını alamadıkları için 12 Şubat günü iş bıraktı.

Çalıştıkları ama 3 aydır maaş alamadıklarını, söyleyen işçiler, 3-4 gündür inşaat işlerini bırakarak işbaşı yapmadılar. "Haklarımız verince kadar grevdeyiz" diyen işçiler buldukları şantiye grevi zor koşullarda devam ettirmeye çalışıyorlar ve hala derterlerini anlatmak için bir muhatap bulamadıklarını söylüyorlar.

Polis ve jandarmanın ise işçileri buldukları şantiyeden zorla çıkarmaya çalıştığını aktaran işçiler, haklarını aramak için orada iş durdurma eylemini sürdürüyor. Yaklaşık 3 aydır maaşlarını alamadıkları için eyleme başlayınca polisin müdahale etmeye çalıştığını aktaran işçiler, arbede sırasında, işçiler çatıya çıkmaya çalışırken bir arkadaşlarının yaralandığını da belirtti. İşçiler "Tek talebimiz 3 aydır verilmeyen haklarımızı almak. Biz bu yüzden eylem yapıyoruz", "Basın ve emek dostlarının desteğine ihtiyacımız var" diyor.

Nuhoğlu İnşaat'ın yüklenici firma olduğu Adana-Yenice Hızlı Tren hattı inşaatında 4 taşeron firma yer alıyor. İş durdurma eyleminde olan işçilere "Asgari ücret üzerinden 2 aylık maaşları tutarında ödeme yapılacağı ve eylemin sonlandırılmasının" söylendiğini bildiren işçiler, bu ödemenin ihtiyaçlarını karşılamadığını belirterek itiraz etti.

Jandarma ve çevik kuvvet ekipleri ise işçilere savcılık tarafından dağılmaması halinde müdahale talimatı geldiğini söyleyerek saldırı pozisyonunda bekledi.

Taşeron firmalar tarafından işçilere 2 aylık asgari ücret miktarında ödeme yapmaya başlandığı da belirten işçiler, durum değerlendirilmesini yaparak karar olacak...

ıy'a ertelendiğini, Fikirtepe'de kentsel dönüşüm projesi yapan BAYSAŞ'a bağlı taşeron firmada çalışmaya başlayan Ali Girmez'in işe başladığı gün olan 1 Şubat'ta yaşamını yitirdiğini belirten Özkan İSİG Meclisi'nin verilerine göre yeraltı bakım istasyonunda makine bakımı yaparken aracı ezdiği Artvinli işçi Serdar Dede'nin yaşamını yitirdiğini söyledi.

Geçmiş yıllara oranla her ay daha fazla iş cinayeti yaşandığına vurgu yapan Özkan, "Geçtiğimiz Ocak ayında en az 161 işçi, 2016 yılında en az 1970 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirmiştir" dedi.

6331 sayılı yasanın işçi sağlığı sorununa bir çözüm olmadığı ortadayken, uygulanmaya başlayan OHAL sürecinde iş cinayetlerinde ve işsizlikte gözle görülür bir artış olduğunu söyleyen Özkan, geçtiğimiz Ocak ayında ölümlerin daha çok inşaat, yol, taşımacılık, metal, ticaret, büro ve diğer iş kollarında meydana geldiğini söyledi.

"Failleri ve sorumluları yargılanmadığından, yargılamalarda ödül gibi ceza aldıklarından iş cinayetleri artarak devam etmektedir. Çalışarak yaşamak savaşarak yaşamaktan daha riskli hale gelmiştir. Patronlarla yaptıkları toplantılarda yetkililer 'Dileyin bizden ne dilerseniz' diyerek milyarlarca lira teşvik paketleri dağıtarken işçilere reva görüldükleri ise karın tokluğuna, kölelik koşullarında çalışmak, işten atılmak, iş cinayetlerinde ölmektir" diyen Özkan, olup bitenler karşısında iş cinayetlerinin olmaması için gereken önlemlerin alınıp alınmadığını kontrol etmeyen denetlenmeyen Çalışma Bakanlığı'nın yanı sıra, suskunluğunu koruyan, bu tablonun ortadan kaldırılması için mücadele etmekten başka seçeneği olmayan sendikaların da sorumlu olduğunu belirterek iş cinayetlerinin durması, faillerinin ve sorumlularının yargılanması için kamuoyunun daha duyarlı olması gerektiğini ifade etti.

EL BAB'TAKİ SAVAŞ

Taylan Işık

Yeterince iltihap toplamış çıbanın patlaması kaçınılmazdı. Türkiye'nin saldırgan dış politikası Suriye ile bir savaşın potansiyelini fazlasıyla taşıyordu. Şimdi böyle bir savaşın ilk işaretlerini görmeye başladık.

Son iki gündür, Suriye'den gelen haberler Türk Ordusunun yanına katil sürülerini alarak işgal ettiği topraklarda Suriye Ordusuyla çatışmaya başladığını gösteriyor. Çatışmaları kimin başlattığını, kimin kime saldırdığını bir önemi yok. İŞİD bahanesi arkasındaki asıl hedef Kürt ve Arap halklarıdır.

Türk Ordusunun Kürdistan devrimini ortadan kaldırmak ve mümkünse Suriye topraklarından bir kısmını ilhak etmek için Kürdistan/Suriye topraklarına ayak basması zaten bir savaş nedeniydi. Gelişmeler, zigzag çizerek de olsa son mantığına doğru kararlılıkla ilerliyor.

Suriye'nin "kendi" toprağı kabul ettiği coğrafyada yabancı bir silahlı gücün varlığına razı olması beklenemezdi. Eğer işgal sürecinin başında işgale askeri olarak karşı koymadıysa anlık durumunun zorluklarındandı. Bulacağı ilk fırsatta işgalciye silahla karşı koymasını kaçınılmazdı.

Yanılıp yanılmadığı ayrı bir konu ama Suriye'nin bu fırsatı yakaladığına inandığı görülüyor. Bu nedenle, El Bab önlerinde Türk Ordusu ve onun güdümündeki katiller sürüsüyle çatışmalar, peşrev çekme mahiyetinde de olsa başladı. Rusya, çeşitli nedenlerle bu iki gücün çatışmasını önlemeye çalışsa da, er ya da geç, çatışmaların arkasının gelmesi kaçınılmaz.

Faşizm, içerde ve dışarda artan saldırganlıktır. Dinci faşizmin tek değil ama başlıca ideolojik gıdası şovenizmdir. Dışa yönelik saldırganlık, faşizmin ideolojik gıdasının kaynağıdır. Nasıl ki faşizm şovenizm olmadan uzun süre ayakta kalamaz ise, şovenizm de dışa yönelik saldırganlık, halklara düşmanlık olmadan varlığını uzun süre sürdüremez.

Bu yüzden, tekeli sermaye sınıfı ve emperyalist sermayenin elbirliğiyle, birleşik devrime karşı topyekün faşizmi yerleştirmeye çalışırken Suriye'den Irak'a, oradan Yunanistan'a kadar geniş bir coğrafyayı içine alan topraklara yönelik saldırgan bir politika izlemesi eşyanın doğası gereği idi. Rojova topraklarından sonra Rakka'ya, Musul'a asker gönderme yani işgal etme hevesi; Başika'dan askerlerini çekmemekte gösterdiği direnç vb böyle anlaşılmalıdır.

Şimdi savaş El Bab'ta, yani Kapı'da.. Bu savaş önlenebilir mi? Rusya, çeşitli nedenlerle bu savaşı önlemeye çalışıyor ama bu çabanın ancak geçici bir süre için etkili olabileceğini bilmek lazım. Rusya'nın çabalarının sonuç verebilmesi için Türkiye'nin İŞİD bahanesi ortadan kalktıktan sonra, pılıyı pırtıyı, beraberindeki katiller sürüsünü toplayıp kendi sınırlarına çekilmesi gerekir. Şovenizme şiddetle ihtiyaç duyan dinci faşist iktidar, böyle bir geri adımı kolay kolay ve kendi rızasıyla atmaz.

Yine de bu savaş önlenebilir. Ancak bunun koşulu, dinci faşist iktidarın yıkılmasıdır. Ne var ki dinci faşist iktidarın bütün sınıfsal dayanaklarıyla yıkılması kimilerinin sandığı gibi "hayır" oylarıyla, seçimlerle vb olacak şey değil. Bu düşünce ya da iddiayı öne sürülen ya olaylardan ders almayı, öğrenmeyi bilmeyenlerdir ya da dinci faşist iktidarla uzlaşma köprülerini atmak istemeyen dar kafalılardır.

Her şey bir yana, yerel seçim sonuçlarını hiçe sayan, Haziran seçim sonuçlarını tanımayan, kendi burjuva yasalarını dahi rafa kaldırmış bir iktidardan, referandumda "hayır" çıktı diye pılıyı pırtıyı toplayıp çekip gitmesini beklemek ne büyük safdillik!

Tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist güçler Türkiye'de topyekün faşizmi oturtmak için var güçleriyle hızlı hareket ediyorlar. Onlar, şimdiki durumdan daha terörcü, daha kanlı bir yöntem keyfi tercihlerinden değil egemenliklerinin varlık koşullarından dolayı geçmeye çalışıyorlar. Bir devrimden korkuyorlar. Onun için savaşı kendi mantığının son sınırlarına kadar götürme kararlılığı olduklarını her adımlarıyla ortaya koyuyorlar.

Ama bunu yaparken aynı zamanda birleşik devrimin ihtiyaç duyduğu mekanizmayı da kurmuş oluyorlar. Birleşik bir ayaklanma hızla olgunlaşıyor. Birincisi, emekçi sınıflarda ve ezilen halklarda, Kürt halkında, Alevilerde, aydınlarda, gençlikte ayaklanmacı ruh hali hızla yayılıyor. İkincisi, toplum, devrim ve karşı devrim cephesi olarak bölünmüş durumda.

İki ülkenin halklarında büyük bir çoğunluğun dilindeki "hayır" uzlaşmacı küçük burjuva sosyalistlerin dilindeki "hayır"la taban tabana zıt anlamlar içeriyor. Birinciler "hayır" derken devrimci iş güdülerini, ayaklanmacı ruh hallerini, korkusuzluklarını, kararlılıklarını ortaya koyuyorlar. İkinciler, birleşik devrim için savaşmak yerine düzen içinde kalmayı, uzlaşma yolu aradıklarını, düzenin yirttığını-söküğünü dikip yola öylece devam etmeyi anlatıyorlar.

Birinciler, dinci faşist iktidarın ve onun başının referandum ya da seçimle gitmeyeceğinin bilincindedir. İkinciler, dinci faşist iktidarın ve onun başının "hayır" çıkması durumunda referandum sonucuna boyun eğeceğini vaaz ediyorlar. Fark işte böylesine büyüktür.

El Bab'ta ayak sesleri giderek daha net duyulan savaş, halkların ezici çoğunluğuna egemen olan ayaklanmacı havayı besliyor. Dinci faşist iktidar, dış savaştan umduğu şovenist dalgayı yaratacaktır. Aksine, sokaktaki insan "orada ne işimiz var" sorusuyla iktidarın ve onun başının politikasını sorguluyor; mahkum ediyor.

Dış savaş, bir halkın yaşamında acı, gözyaşı, ölüm, yoksulluk, ayrılık, göç, ekonomik yıkım anlamına gelir. Şimdi, iki ülkede ayaklanmayı besleyen devrimci duruma ayaklanmacı ruh halini en ileri dereceye taşıyacak yeni bir etken katılmış durumda.

İşçi sınıfı, ezilen halklar, emekçiler, dinci faşizmin terörü altındaki herkes bu koşullardan dinci faşist iktidarı sınıfsal temelleştirile yılmak ve kendi devrimci hükümetlerini kurmak için ayağa kalkacaklardır.

Halklar, dinci faşizmin kendilerine hazırladığı dış savaş tuzağından böyle kurtulacaklar.

ÖLÜYE BAĞLANAN SERUM

Umut Çakır

Giderek daha iyi anlaşılıyor ki, referandum süreci, dinci faşist iktidar için gerçekten mayınlı bir arazidir. OHAL gölgesinde kurulan seçim sandıkları burjuvazinin o kutsal ineğini, parlamenter aldatmacayı, yeniden canlandırmak için bir fırsat olarak görülüyor. Ancak tam tersi işaretler var. Referandum, ölmüş hastaya bağlanan serum izlenimi veriyor.

Devrimci sınıflarda tüm emekçi yığınlar, seçimlerin bir aldatmacadan ibaret olduğuna dair kanaat, yaygın ve derindir. Pek çoğu son seçimlerde yalnızca "tarafım belli olsun" tutumunu oy kullanıyor; yoksa sonuçların gerçeği yansıtacağına inandıklarından ya da bu yolla dinci faşist iktidarın hakından gelineceğini düşündüklerinden değil. Bu kesimlerle yakın ilişkisi olan her sınıf devrimcisi, bu gerçeği iyi bilir. Bilmeyenler ise, tekeli faşist medyada gün aşırı yayınlanan anketlere bir göz atabilirler; orada bazı ilginç sonuçlarla karşılaşacaklar. Tek amaçları, burjuvazinin çıkarlarını bir kamuoyu onayı halinde sunmak, kim parayı bastırırsa o partinin düdüğünü çalan anketler bile, halkın %70'inin seçimlerin adil olduğuna inanmadığını, referandumda, sonucun mutlaka evet çıkacağını söylediklerini ifade ediyorlar. Tüm anketlerin yaygın bir tarafsızlık ve hayır tutumunun ezici bir üstünlük olduğunu gösterdiği bir dönemde, halk neden sonucun kesin evet çıkacağını söylüyor. İşte bu derin ve yaygın olumsuz kanaat nedeniyle, önümüzdeki referandum, kutsal ineğin yeniden canlanmasını bir kenara koyalım, sahibinin mezarını kazınların elindeki kazmaya dönüştürüyor. Sandığa gitmeyenler ve hayır diyenlerin, sonuçlarını kabul etmediklerini daha şimdiden ilan ettikleri bir oyun bu.

Referandumu mayına çeviren bir başka olgu, sokakların nabzını düşürmesi değil, aksine yükseltmesidir. Olağanüstü baskı ve açık katliamcı yöntemler, devrimci yığınları, eylemlerini bir süre erteleme ve uygun zamanda topyekun bir karşı saldırı için birikim sağlama tutumuna yöneltti. Bu tutumu, en net şekilde Kürt halkında görüyoruz. Bu bağlamda referandum, çoğunluğun gözünün içine baka baka ilan edilecek sahte sonuçlarını, devrimci yığınların aradığı genel bahane haline getiriyor. Bundan daha genel bir karşı saldırı nedeni bulunabilir mi? Dinci faşist iktidarın karşısında yer alanlar, yani nüfusun ezici çoğunluğu, referandumda verilecek oyun rengine göre, ilan edilecek sahte sonuçlara karşı nasıl bir tutum almak gerektiğini bilmek istiyor.

Üstelik referandumla doğru giden yol, hiç de düz değil. İç savaşın ve Suriye'de saplanılan bataklığın yeni darbe girişimlerini referandum tarihi yaklaştıkça ısıttığı aklıda tutmak gerek. Şimdilik bu olasılığı bir kenara koyalım. Sansız iç savaşın ve yenilgisi beliren dış savaşın ağır sonuçları, burjuva gündemi, sabahtan akşama sürekli değiştiriyor. Sözlerin değil patlayan bombaların birbirine mesajlar verdiği, düğünden çok cenazenin kaldırıldığı bir ortamda, referandum gibi naif bir konu bile, silahların gölgesinden kurtulamıyor. Dinci faşist iktidarın benimsediği tavra karşı her tutumun, gözaltı ve lümpen grupların silahlı saldırıları ile karşılaşması bu dönemin ruhuna uygun. Birbirinden kalın duvarlarla ayrılan devrim ve karşı devrim cephesi, öylesine kutuplaşmış ki, artık birinin varlığı, diğerinin yükselmesini kaçınılmaz kılıyor. Çelişki bir kez kendi varlığına ulaştığında, orada her şey, isterse bir seçim yarışı olsun, hızla tabana yayılan çatışmaların aracısı olmaya başlar. "Burada, yani çelişkinin doruğunda burjuva egemenliğin bastırıldığı, üzerini örttüğü ya da soyut imgelerle (din, millet, vs.) bir bütünlük kazandırmaya çalıştığı farklı sınıf çıkarları, etnik ve cinsel farklılıklar, hatta farklı yaşam tarzları, ez cümle tüm çeşitlilikler "özdevinimin" ve hayatın iç itikisi olan olumsuzluğu kazanmaktadır" (Lenin, Felsefe Defterleri). Tüm gelişmeleri varlık yokluk sorununa indirgemiş dinci faşist iktidar için kendi politik hattı dışında kalan her farklılık, açık terörist yöntemle yok edilmesi gereken bir tehlike konumuna gelir. Bu olumsuzluk, karşı karşıya gelen güçleri birbirlerine oranla hareketli ve canlı hale getirmeye zorluyor. Bir süredir bombaların ve silahların düellosu iç savaşta sahenin önünü kaplamış bulunuyordu, ama artık karşı güçlere mensup kitleler, işin içine karışıyorlar. Referandum, başta Kürt halkı olmak üzere tüm devrimci kalabalıkların, bu düellonun dışında kalarak "sabırla beklemek" politikasını izledikleri sessizlik tutumunu sona erdirecektir.

Mayınlar bunlarla sınırlı değil. Ekonomik krizin boğucu etkisi ve Newroz, burjuvazi için aşılması en zor iki çukur. Kriz en çok da küçük mülk sahiplerinin gırtlığına çöküyor, fakat işçi sınıfını daha kararlı eylemlere sevk ediyor. Metal işçilerinin eyleminde gördük: Proletarya ne OHAL'i takıyor ne de hükümet kararlarını. Çünkü artık gerçekten kaybedecek hiçbir şeyleri yok. Ve yine gördük, grev yasaklara rağmen başladı ve aynı gün patronları anlaşma yapmaya mecbur bıraktı. Kuşkusuz bu noktada sendika şeflerin tutumuna dair söyleyecek tonla söz var, ama başka bir noktaya dikkat çekmek daha iyi. Eylemin bu denli hızlı sonuç alması, tekeli sermayenin kendi güvensizliğinin ve de güçsüzlüğünün bir işareti olarak okunmalı. Kriz, burjuva kardeşliğini sona erdirdi. Ölümcül rekabet var aralarında. Birkaç gün bile olsa, makineleri duran bir şirket, pazarlarını rakiplerine kapıtıyor, gırtlığına kadar battığı borçları onu boğmaya başlıyor. Yani şu dönem eğer çoktan iflas etmediyse, hiçbir sermaye grubu, grevlerle baş edemez. Metal işçilerinin yarattığı örnek, hemen diğer sektörlere de yansdı. Proletarya, tarihi hasmının, burjuvazinin aslında ne denli güçsüz bir durumda olduğuna dair kokuyu aldı. Yıkımın arttırarak derinleşen kriz, tam da referandum sürecinde, proletaryanın çok daha geniş kesimlerini cesaretle eyleme geçmesi için kırbaç gibi zorlayacak. Disiplini, kararlılığı, özgüveni ve eylem kapasitesiyle proletarya, emekçilerin ezici çoğunluğunun devrimci bir atılım için ihtiyaç duyduğu zafer umutlarını yaratmaya hazırdır.

Kürt halkının günleri sayılı Newroz'a sessizlik içinde hazırlanması kimseyi yanıltmasın. Burjuvaziye tedirgin eden bir sessizlik bu. HDP'li bir vekilin itiraz ettiği gibi "Bundan daha kötü ne olabilir?" noktasında bir halktır Kürt halkı. Ve referandumda izlenecek yolun ne olacağı halkın çok daha acil ve yaşamsal sorunları listesinde son sırada. Üzerinde fazla söz etmeye gerek yok. Yaşayıp göreceğiz.

Sonuç olarak, referandum süreci, işçi sınıfının umutlar çoğaltan eylemleri, Kürt halkının kitlesel kalkışmaları, kutuplara bölünmüş toplumun tabana yayılan çatışmaları eşliğinde -yeni neslin deyimiyle söyleyelim- devrimin yüklenme işlemini tamamlıyor. Her yerde karmaşa, umutla umutsuzluktan yükselen çılgınlık, hatta çılgınca ve ölümcül kalkışmalar... Toz bulutu biraz dağıldığında, yerde yatan kutsal ineğin, parlamenter budalalığın bir türlü canlanmadığına şahit olacağız. Gömülmezse eğer, çürümesi kesindir.

Ziraat Bankası, BOTAŞ, PTT, Çaykur Varlık Fonu'na Devredildi

Ziraat Bankası, BOTAŞ, PTT, TÜRKSAT, ETİ Maden, Çaykur, Bakanlar Kurulu Kararı'yla BİST Varlık Fonu'na devredildi.

Başbakanlıktan yapılan yazılı açıklamada, Türkiye Varlık Fonu'na devredilen söz konusu şirketlerin mevcut yönetimleri ve işletme politikaları ile iş planlarının, yatırım ve büyüme stratejilerine uygun olarak devam edeceği, uluslararası finans kuruluşları da dahil olmak üzere ilgili paydaşlarla sağlanan işbirliğinin sürdürüleceği belirtildi.

Açıklamada Türkiye Varlık Fonu'nun, söz konusu şirketleri, Bakanlar Kurulunca onaylanacak Stratejik Yatırım Planı çerçevesinde yöneteceği kaydedildi.

Türkiye Varlık Fonu Yönetimi Anonim Şirketi, Başbakanlığa bağlı olarak, ana faaliyet konusu fonların kurulması ve yönetimi olan, sermaye piyasalarında araç çeşitliliği ve derinliğine katkı sağlamak, yurt içinde kamuya ait varlıkları ekonomiyi kazandırmak, dış kaynak temin etmek, stratejik, büyük ölçekli yatırımlara iştirak etmek için Türkiye Varlık Fonu ve bu fona bağlı alt fonları kurmak ve yönetmek üzere kurulmuştu.

DBP, HDP, HDK, KJA Gözaltıları Protesto Etti

9 Şubat günü yapılan operasyonla HDK ve DBP yöneticilerinin gözaltına alınması,

HDP İstanbul İl Örgütü'nde 10 Şubat günü yapılan basın toplantısıyla protesto edildi. HDK Eş Sözcüsü Gülistan Koçyiğit, KJA Koordinasyon üyesi Sevdî İpek, DBP İstanbul Eşbaşkanı Ali Rıza Bilgili, HDP İstanbul Eşbaşkanı Mustafa Elma'nın katıldığı basın toplantısında, HDK bileşenlerine yönelik bir saldırı olduğu ifade edilerek gözaltına alınanların derhal serbest bırakılması istendi.

İktidarın son dönemdeki saldırılarının son çarpınışları olduğunu belirten Koçyiğit, KHK'lar 4 binden fazla kamu emekçisinin ihraç edildiğini hatırlatarak "FETÖ'cülerini tasfiye ediyoruz adı altında onurlu emekçileri, akademisyenleri uzaklaştırarak da nasıl bir zihniyette olduklarını ortaya koymuş olular" dedi.

Binlerce kamu emekçisinin ve akademisyenlerin KHK ile ardı ardına ihraç edilmeye devam ettiğini belirten Koçyiğit, yaşananların bilime, hukuka, insanlığa aykırı olduğunu anlatanların tasfiye edilmekte olduğunu söyledi. Akademisyenlerin ihraçlarına ilişkin ise "Gitmesi gerekenler KHK'lerle bu ülkeyi karanlığa sürükleyenlerdir. Bu operasyonların altında yatan iktidarın güçsüzlüğüdür" dedi.

Tutuklamalarla, gözaltına almalarla İktidar baskısının kendilerini yıldırılmayacağını vurgulayan Koçyiğit, "Bizi ölümlerle sızma arasındaki bir tercihe zorluyorlar ama biz yeniden ve güzellikten yana olacağız." diyerek gözaltına alınanların derhal serbest bırakılması gerektiğini söyledi.

Kurumlar adına ortak basın metnini ise KJA Koordinasyon üyesi Seydi İpek okudu. Siyasi soykırım operasyonlarıyla yaklaşık 8 bin HDP/HDK'linin gözaltına alındığını yada tutuklandığını hatırlatan İpek, saldırıların hedefinin Kürt halkının ve HDK bileşenlerinin iktidarın saldırılarına karşı direnişi olduğunu belirtti.

"Bize dayattıkları kirli tek adam rejimine, savaş politikalarına, halkların, dillerin, inançların, kimliklerin inkarına, milliyetçiliğe, KHK düzenine, kadın katliamlarına, işçilerin kıymına, yolsuzluklara, hırsızlıklara Hayır diyeceğiz" dedi.

HDP, DBP, HDK, TJA Ve Eğitim Sen'e Operasyon

İstanbul, Adana ve Bingöl'de HDP, HDK, DBP, TJA ve Eğitim Sen'e 13 Şubat günü sabah saatlerinde eş zamanlı operasyon yapıldı. İstanbul'un birçok ilçesinde polis tarafından yapılan ev baskınlarında 70 kişi gözaltına alındı, 34 kişi içinde yakalama kararı var.

Gözaltına alınanlar, sağlık kontrolünün ardından Vatan Caddesi üzerinde bulunan İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü. Gözaltına alınanlar arasında Eğitim Sen, HDK, HDP, DBP, TJA üye ve yöneticileri yer alıyor.

Adana'da da sabah saatlerinde eş zamanlı ev baskınları yapıldı. Evlerde yapılan aramaların ardından HDP Adana İl Eşbaşkanı Hüseyin Beyaz ve HDP Seyhan İlçe Eşbaşkanı Suzan Kılıç'ın da olduğu çok sayıda HDP'li gözaltına alındı. Gözaltına alınan HDP'liler, Adli Tıp Kurumu'nda sağlık kontrolünden geçirildikten sonra Adana İl Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü.

Bingöl'de de sabah saatlerinde polis tarafından birçok eve eş zamanlı baskın düzenlendi. Evlerin aranması ardından DBP PM Üyesi Adnan Sarı, Çewliç Belediyesi DBP'li Encümeni Cihat Yıldırım, İl Genel Meclis Üyesi Aydın Kaya ve DBP'li İlhan Çakabay gözaltına alındı. Gözaltı gerekçesi öğrenilemeyen 4 kişi Bingöl İl Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü.

Cizre Bodrumlarında Hukuka Uygun Katliam

Şırnak'ın Cizre ilçesinde, devlet tarafından gerçekleştirilen operasyonlar sırasında üç binanın yıkılarak katledilmesine ilişkin soruşturma Cizre Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından kapatıldı.

Savcılık, operasyona katılan özel harekatçıların 'meşru müdafaa' temelinde davrandığını savunarak, 'meşru müdafaa' sınırının aşıldığına dair herhangi bir delil tespit etmediğini, yani yüzde fazla insanın hukuka uygun bir biçimde bodrumlarda katledildiğini öne sürdü.

Savcılık, bu karara dayanak olarak birinci bodrumdan 18 yaşındaki Muharrem Erbek'in, ikinci bodrumdan 17 yaşındaki Yasemin Çıkmaz'ın ve üçüncü bodrumdan 22 yaşındaki Ramazan Biriman'ın "örgüt üyesi" olduğunu ileri sürdü. Bu durumda da gizli tanık ifadelerine dayanıldı.

Soruşturmayı takip eden ve katliamlar sırasında yaptığı AİHM başvuruları nedeniyle tutuklanan Avukat Ramazan Demir takipsizlik kararına itiraz etti. Ailelerin cenazelerini almak için Cizre, Silopi, Şırnak, Mardin, Antep, Urfa ve Siverek'te hastane hastane dolaşarak onlarca yanmış ve çürümüş cenazeden teşhis yapmaya çalıştıklarını anımsatan Demir, HDP'nin Cizre raporuna göre büyük çoğunluğu bodrum katı başvurularına konu olan üç binanın enkazından olmak üzere, 23'ü çocuk 177 cenaze çıkartıldığını, 103 kişinin kimliği tespit edilebilmişken 74 kişi kimliği teşhis edilemeden defnedildiğini ve bu cenazelerin tamamı yanmış ya da parçalanarak tanınmaz hale geldiğini ifade etti.

Savcının tespit için olay yerine gitmemesine ve emniyetin çelişkili beyanlarına dikkat çeken Demir, "Binanın bodrum katı üzerine çökmesi ve bütün girişlerin kapalı olması nedeniyle içeride arama yapılmadığını söyleyen Emniyet, müvekkilin cenazesine ulaşılan binada silah, mermi ve kovan bulabilmiştir. Ancak bu silahlar üzerinde herhangi bir inceleme yapılmaması, müvekkilin bu silahları kullanıp kullanmadığına dair sonuçlara soruşturmada yer verilmemiştir" dedi.

Bodrumlara girerek inceleme yapan Adli Tıp uzmanı Prof. Dr Şebnem Korur Fincancı da soruşturma sürecinde suç işlendiğini ifade etti, Şebnem Korur Fincancı, soruşturmada takipsizlik kararı verilmesine şöyle itiraz etti:

"Savcı o bodrumlara girmeyerek, soruşturmayı etkili bir şekilde yürütmemesi ve görevini ihmal suçu işlemiştir. Zaman içinde bu olayla ilgili başvurular AİHM'e gittiğinde Türkiye ölümlere dair herhangi bir kusuru olsun ya da olmasın, soruşturmayı eksik yürüttüğünü kabul etmiş olacaktır. Üstelik bu kadar ağır iddialar varken, ben bizzat o bodrumlara girmiş biri olarak, orada yanmış çok sayıda insana ait kemik parçaları ile karşılaşmış, hatta bu kemiklerden en az birinin bir çocuğa ait olduğunu saptamış biri olarak, gerçekten cezasızlık kültürünün, Türkiye'de, Türkiye toplumuna ne kadar ağır bedeller ödettiğini bir kez daha anımsatmak istiyorum. Çünkü bu gibi tutumlar adalet duygusunu sarstıyor."

İstanbul'da Protesto Eylemine Yasak

HDK ve HDP, "15 Şubat'tan OHAL'e bütün komplolara hayır" sloganıyla Abdullah Öcalan'a yönelik 15 Şubat komplosunun 18'inci yıldönümü dolayısıyla Şişli Camii önünde kitlesel basın açıklaması yapmak istedi.

Açıklama öncesi Şişli Camii etrafını ablukaya alan polis, kimsenin alana girmesine izin vermedi. Camii önüne gitmelerine izin verilmeyen grup adına açıklama yapan HDK İstanbul İl Eşsözcüsü Şamil Altan, "Bir darbe süreci yaşanıyor. 15 Şubat komplosu için geldik ama engellendik. Bütün komploları kanıyoruz" dedi.

Skyland'de Bin İşçi Eylemde

İstanbul Seyrantepe'de Eroğlu İnşaat'a ait Skyland İstanbul Projesindeki şantiyede sık sık elektriklerin kesilmesi, kötü çalışma koşulları işçileri bezdirdi. 4 Şubat akşamında bu yana kesik olan elektrğin gün boyunca gelmemesi üzerine işçiler isyan etti. 5 Şubat günü 1.000'den fazla işçi şantiyede yürüyüş yaparak ıslık ve alkışlarla "Yönetim İstifa" sloganı attı.

Şantiye dışına çıkarak bir süre yolu trafiğe kapatan işçiler, bir daireyi yüzbinlerce liraya satılan projenin işçilerine yapılan zulmü teşhir etti. İşçilerin yolu trafiğe kapatması üzerine bir süre sonra polis ekipleri gelerek, işçileri gözaltına almak, hapse atmakla tehdit etti.

Aralarında İnşaat-İş Sendikası üyelerinin de bulunduğu işçiler, sendika yöneticilerine de şantiyede sorunu iletecek muhatap bulamadıklarını ve eyleme başladıklarını anlattılar.

Şantiyeye giden İnşaat İş Sendikası yöneticileri sendikanın internet sitesinden de bine yakın inşaat işçisinin, gündelik koşullardaki elektrik kesintisi, sağlıksız ve güvensiz barınma ve de kötü çalışma koşullarından kaynaklı şantiye içinde direnişe geçtiğini; firma yetkililerinin ise dört araç dolusu polisi şantiye içine yığarak eylemin sonlandırılmasını istediğini anlatan açıklama yayınladı.

İşçilerle irtibata geçen muhabirimize de işçiler "Sık sık elektrikler kesiliyor: Dün akşam kesilen elektrik gün boyu gelmedi. Biz yerin 3 kat altındaki bodrumdaki tünel gibi koridorlarda ıslık koşullarda kalıyoruz. Elektrik bütün gün gelmedi. Telefonların şarjı bitti. Elektrik olmayınca buradaki havalandırma ve ısıtma sistemleri de çalışmıyor. Duş alamıyoruz, temizliğimizi yapamıyoruz, koşullarda zifiri karanlık birbirimizi bile göremiyoruz" dedi.

Pazar günü genel olarak izin kullandıklarını ama izin günü elektrik kesintisi yüzünden karanlığa, soğuğa, susuzluk ve havasızlığa mahkum edildiklerini söyleyen işçiler şantiyede sorunu anlatacak muhatap bulamadıklarını belirterek eyleme başladıklarını söyledi.

"Biz zaten kötü koşullarda çalışıyoruz. 15-20 metre yükseklikte koşullarda 15 kişi kalıyoruz. Yerin 3 kat altındayız ve bu kesintiler bizi canımızdan bezdirdi. Şantiye içinde eyleme başladık. Aylardır sorunlarımızı duymayan görme-yen şirketi teşhir etmek için yolu da trafiğe kapattık" diyen işçiler, sonra 4-5 araçla polis ekiplerinin gelerek kendilerini gözaltına almakla hapsedilmekle tehdit ettiğini anlattılar. İşçiler polisle yaşanan tartışma sonrası yolu açtıklarını fakat eylem şantiyede sürdürdüklerini söyledi.

Akşam 22.00 sıralarında İnşaat-İş Sendikası yöneticilerinin geldiğini aktaran işçiler, saat 24.00 civarında da elektriklerinin geldiğini söyledi.

İşçiler diğer sorunların da çözümleri konusunda sendikayla da görüşerek, 6 Şubat günü de işe çıkmayacaklarını söyledi.

AĞAÇLARA İŞLENMİŞ SLOGANLAR!

Kore'de gerilla savaşı döneminde ağaçlara yazılan sloganların hikayesi aşağıda okuyacağınız. Democratic People's Republic of Korea dergisinden çevrildi.

Olağandışı sayıda slogan ve bildiriler, Medusan Gizli Kampı'nın da içinde bulunduğu Anju Bölgesi Gizli Üssü'nde bulundu. Medusan Gizli Kampı Japonlara karşı devrimci mücadelede Korenin batı bölgesindeki önemli bir liderlik ve askeri operasyon merkezi olarak kullanıldı. Bunun gibi çok sayıda parça yine burada bulundu.

Zamanında balta ile kesildiğinin izlerini taşıyan bir çok ağaç devrimci savaş alanlarından olan Madu, Sang, Jon and Thukmaek dağlarında bulundu. Bu ağaçlar takip eden hikaye ile ilgilidir. Dağlarda gerilla hareketinin temellerinin atıldığı zamanlarda, Japon polisi ağaçlara yazılmış devrimci slogan ve bildirilerden ötürü kuşkuluydu. Zamanla bu ağaçların sayısı arttı ve sonuç olarak polis bu ağaçları kesme kararı

aldı ama kendi işlerini yapma cüretini bulamadılar. Bu nedenle bölgenin okuma yazma bilmeyen yerel insanlarını ağaçları kesmesi için işe aldılar. İlegal devrimci hareketin üyelerinden Japonların kompo kurduklarını öğrendiler. Yerel halk genellikle üzerinde slogan yazmayan ağaçların ve belli birkaç slogan yazan ağacın kabuklarını soyup Japon polisine teslim etti. Üzerlerinde herhangi bir yazı olmamasına rağmen Japon polisi yerel halka bunun karşılığında ayak-kabı, not defteri ve kimi diğer şeyleri verdi.

Anju Bölgesi Gizli üssünde bulunan ve üzerlerinde gerçek sloganların yazılı bulunduğu kimi ağaçların fotoğrafları ve kendileri bir odada muhafaza ediliyorlar. Bu ağaçlarda ve fotoğraflarda "Cennetten Gönderilen Büyük Kumandan Kim'i Tüm Dünyaya Yüksek Sesle Anlatalım", "Kumandan Kim, Anti-Japon Mücadelenin Lideri", "Çok Yaşa Kore Devrimi", "General Kim II Sung Önderliğinde Ulusal Bağımsızlık Mücadelesini Başaralım!", "Eğer bu bölgenin kontrolünü ele almak istiyorsan, bu birliğin bir parçası olup Japon emperyalizmini kalbinden yakabilirsin", "Bütün insanların direnişleriyle ulusal bağımsızlığı selamlayalım", "Tek yol devrim", "Devrime Bağlılık" yazdığı görülmüştür.

Yine aynı bölgede kimi kayaların yüzeyinde "halkın direnişi anti-japon mücadelenin karargahıdır" ve "Anti-Japon halkın direnişlerinin operasyon üssü" gibi yazılar ve bazı bildiriler ve semboller Anju bölgesini mücadelenin merkezi olarak gösteriyor. Burada aynı zamanda "Phyongan Bölgesi halkı General Kim II Sung'u destekliyor", "Kim II Sung'un politikalarını takip etmek vatansız bilincin imanidir", "Çok Yaşa Paektu Yıldızı" ve "Bizler General Kim'in etrafındaki Paektu Dağı Takım Yıldızıyız" gibi bilgiler bulunuyor.

Madusan Devrimci Savaş Alanı'nın ziyaret güzergahı girişinde yemyeşil meşe ağaçları, kestane ağaçları, çam ağaçları, akçağaçlar ve çeşit çeşit ağaçların üzerinde "Ölümlü yatağında olsan bile devrime olan inancını sakın bırakma" yazısı görülebilir. Sloganların başlangıçlarıyla paralel olarak her sloganın o döneme ışık tuttuğunu anlayabiliriz. Örneğin "Yaşamın Kadınların Kurtuluşu" sloganı, o dönemdeki toplumsal sistemin eşitsizliğini gözler önüne serer. "General Kim II Sung Özgür Kore'nin Başkanı Olacak" sloganı liderliğin ve birliğin merkezi gibi büyük bir saygının öncülüğüne sahip çıkan ilk nesil Koreli devrimcilerin sadakatini ve

yüksek bilincini gösterir. "Hayatınız uğruna ulusunuz ve ülkeniz için savaşın" yazısı kendi hayatlarına mal olsa bile kaybettikleri ülkelerini geri kazanacaklarına dair inancı kararlılıkla sürdürdüklerini gösterir. Tüm bunların yanısıra "General Kim II Sung öncülüğünde ve komutasında Korenin bağımsızlık mücadelesini kazanacağız", "Gerillaların son çağrısına karşılık olarak silahlanalım ve ayaklanalım", "sekiz bölgenin birliği" ve "özgürlük" yazıları iki kayanın yüzünde yazıyor. Rotanın sonunda doğal kaynak sularının bulunduğu bir açık askeri kampın Kore Devrimci Halk Ordusunun küçük bir birliği tarafından kullanıldığını ve "Tek Bir Bilinçle Ulusal Bağımsızlık İçin Çalış" yazdığını görüyoruz.

Anju alanının en yüksek dağı olan Madu Dağı, Ulusal Bağımsızlık için yapılan bütün başarılı hazırlıkların neredeyse tamamının yapıldığı ana buluşma merkezidir.

Paris Sokaklarında Tecavüze Karşı Çatışmalar

2 Şubat Perşembe günü Paris'in büyük banliyölerinden Saint-Denis 93 bölgesinde 4 polis 22 yaşında siyahı bir gence jopla tecavüz etti.

Saint Denis 93 bölgesi, Paris'in eylemleriyle sürekli gündemde olan bir yer ve polis burada sürekli terör estiriyor. Özellikle göçmenlere ve siyahilere

yönelik kimlik kontrolü, gözaltı ve darp olmak üzere psikolojik ve fiziki işkenceleri yoğunlaşmış durumda.

Olağan hale getirilmiş kimlik kontrolü sırasında bir gencin polis tarafından tartaklandığına tanık olan 22 yaşındaki Theo isimli siyahı genç, polislerle müdahale ettiği gerekçesiyle tartaklanarak gözaltına alınmak istendi.

Polis Theo'yu mahallenin karanlık ve kamerasız bir bölgesine götürerek burada jopla tecavüz etti. Ancak mahalleli biri tarafından çekilen video ile olay tüm Fransa'da duyuldu.

Tecavüz olayının duyulması ile birlikte Paris başta olmak üzere Rennes, Lyon, Nantes, Toulouse şehirlerinde 1 hafta süren çatışmalar yaşandı.

Eylemlerin 13. gününde halk, "Theo İçin Adalet" diyerek yine sokaklarda idi. Barbes, Rouen, Argenteuil ve Menilmontant'daki polis saldırısına halk da karşılık verdi.

Ayaklanma düzeyindeki eylem ve çatışmalar sadece tecavüze karşı değil, OHAL ile yetkilileri arttırılan polisin artan şiddetine yönelik aynı zamanda.

Brezilya'da Polislerin Grevi 1 Haftadır Sürüyor

Brezilya'nın Espirito Santo Eyaleti'nde maaş zammı isteyen polisler, 4 Şubat günü greve çıktı. Yaşanan ekonomik kriz, başta polis olmak üzere kamu çalışanlarının maaşlarının ödenmesinde güçlük yaratıyor.

Askeri polis memurlarının grev yapması yasak olduğu için, eşleri ve aileleri eylem yapıyor. Kadınlar eyaletteki karakolların girişlerini kapattığı için, karakollardaki memurlar dışarı çıkamıyor.

Grev, askeri yapıda örgütlenen ancak Brezilya Silahlı Kuvvetleri'ne bağlı olmayan askeri polisleri (inzibat) kapsıyor. Askeri polisler, sadece sokaklarda devriye gezerek asayışı sağlamakla görevli. Brezilya Anayasası, askeri polisleri "yardımcı güç" olarak tanımlıyor.

Polislerin devriyeye çıkmayı bırakması ile beraber, ilk 3 günde 75 kişi öldürüldü, onlarca dükkan yağmalandı. Okullar ve klinikler şiddet olayları nedeniyle kapandı ve devlet başkanının emriyle eyalette güvenliğin sağlanması için ordu birlikleri şehir merkezlerinde devriyeye başladı.

Grev ilk haftasını geride bırakırken, eylemler Rio'ya da sıçradı. Polislerin grev hakkı olmadığı için eşleri ve aileleri onların adına eylemlere katılıyor. Aileler, polislerin sağlık sigortasının dahi olmadığından şikayet ediyor, ücret artışı ve çalışma koşullarının düzeltilmesini istiyorlar. Aileler, Rio de Janeiro'da da 100 polis alayının 27'sinin giriş çıkışlarını kapattı.

Bu esnada yaşanan şiddet olayları arttı, ilk haftada en az 127 kişi hayatını kaybetti, sadece bir gün içerisinde Vitoria'da 200 araç çalındı. Brezilya ordusu, şiddet olaylarını durdurmak için paraşütçüler ve zırhlı araçlar gönderdi. Halk da çoğu işyeri ve dükkanın kapalı olması nedeniyle süpermarketlere akın ediyor, marketlerde uzun

kuyruklar oluşuyor, tükenen bir çok ürüne ulaşılamıyor.

Guarapari kenti Yol İşçileri Sendikası Başkanı Wallace Belmiro Fernaziari'nin de vurularak öldürülmesi üzerine otobüs seferleri de durdu.

Brezilya Savunma Bakanı Raul Jungmann, asayışı sağlamak için eyalete üç bin asker gönderileceğini söyledi ve Karakolların önündeki kadınlara seslendi, "Eşlerinizi ve partnerlerinizi kapana sürüklemeyin. Başka seçenek yok ve bu eylemlerle hiçbir yere varılmaz" dedi.

Espirito Santo eyaletinde 10 Şubat günü yerel yetkililerle anlaşma yapılmasına rağmen, grev devam ediyor. Yetkililer grevci polislerle işbaşı yaparlarsa hiçbir disiplin cezası almayacaklarını söylediler, ancak ücret taleplerini kabul etmemişlerdi.

Anlaşmanın yapıldığı toplantıda ailelerin temsilcilerinin yer almadığı için aileler bu anlaşmayı illegal olarak değerlendirdi; "eylemi biz yürütüyoruz muhatap bizim" dediler.

Polisler, 9 Şubat günü de başkent Brasília'da Temsilciler Meclisi'ni işgal etti.

Temsilciler Meclisi binasının önünde Brezilya Polis Memurları Birliği (UPB)'nin düzenlediği eylemde, 3 bin polis memuru 1988 Anayasası'ndan bu yana sosyal güvenlik sistemindeki en büyük değişiklik olacak yasa tasarısını protesto etti.

Polisler Meclis Genel Kurulu'na açılan yeşil odaya ulaşmak istedi, Yeşil odaya giden tüneldeki bariyerleri kıran polis memurlarına, meclis güvenliği biber gazı ile saldırdı.

Yeni tasarı emeklilik yaşı ve emeklilik yardımı hesaplamalarında değişiklik yapılmasını ve kamu güvenlik uzmanlarının iş riskini tanyan maddenin anayasadan çıkarılmasını öngörüyor. Yeni tasarı şu anda ayrıcalıklı emeklilikleri bulunan kamu polisleri, öğretmenler ve tarım işçilerini de kapsıyor. Sadece farklı bir kanuni düzenlemeye tabi olan silahlı kuvvetler mensupları, askeri polisler ve askeri itfaiyeciler yeni tasarının dışında tutuluyor.

DİSK'İN TARİHLE İMTİHANI

Bu günlerde DİSK'in 50 kuruluş yılı etkinliklerle kutlanılıyor.

1952 yılında CIA eliyle kurulan Türk-İş'in gelişen sınıf mücadelesinin önünde fren olma çabaları işçilerin yaşadığı ekonomik sorunlar ve sendikal örgütlenmenin önündeki engeller işyerlerinde katlanarak artan baskı ile birleşerek büyüyordu. Altmışlı yılların başlarında özellikle İstanbul, İzmir, Kocaeli, Adana gibi illerde imalat sektörünün gelişmesi ile işçi sınıfı bölükleri sermaye sınıfı karşısında sayısal anlamda da etkin bir güç haline gelmekteydi.

Türk-İş'in teslimiyetçi, burjuvaziye işbirliği tavrına karşı işçiler İstanbul Sendikalar Birliği örgütlenmesiyle 31 Aralık 1961'de harekete geçti. Sendikal haklar ve grev hakkı için iki yüzbin işçinin katıldığı Saraçhane mitingi gelişmekte olan sınıf mücadelesinin miladı gibiydi. 1967 yılında DİSK kurulana kadar birçok sanayi merkezinde gerçekleşen onlarca greve on binlerce işçi katılmış sınıf savaşımında yolunu kendi araç ve yöntemleriyle açmaya başlamıştı.

1963 yılında Kavel kablo işçileri 1961 anayasasında var olmasına rağmen fiili olarak kullanılmayan greve başlayarak işverenin lokavtına, mevcut iktidarın tutuklamalarına da dahil tüm saldırılarına karşı geri adım atmadı. Kavel, General elektrik, Demir Döküm başta olmak üzere birçok fabrikanın aktif desteğini alarak zafere ulaştı. 1964 yılında Sungurlu kazan işçileri sendika yönetiminin tüm grevi bitirin çağrılarına karşı işçilerin grevi sürdürmedeki ısrarı ile devam etti. Bu ısrarla Türk-İş'ten ayrılmayı ifade açığa çıkarmış aynı dönemde Singer'den Goodyear'a, Berrec'den, Mersin Ataş rafinerisine ve Batman rafinerisine işçi sınıfının geniş bir gövdesi mücadele içinde kendine yol açıyordu.

1965 yılında Kozlu maden ocaklarında 6000 işçi Vali ve askerler tüm saldırılarına jandarmanın ateş açması sonucu iki işçinin katledilmesine rağmen talepleri karşılancaya kadar militanca savaşımı sürdürdüler. 1966 yılındaki Paşabahçe grevi ile teslimiyetçi, sınıf işbirlikçisi sendikal anlayışın öncü işçiler içerisinde karşılığının kalmadığı adeta ilan ediliyordu.

Öncü işçilerin Türk-İş'ten ayrışmasının önemli unsurlarından biri işçi sınıfını burjuvazi karşısında tam teslimiyete zorlama çabası ise diğer önemli neden Türk-İş'in başındaki Seyfi Demirsoy ve yönetiminin sermayeye kendilerini ispat için bazı illerde düzenledikleri komünizmi telin

mitingleri olmuştur. Dünya geneline sosyalizmin kazanımları, uluslararası işçi sınıfı hareketinde komünist partilerin etkisi, ulusal kurtuluş hareketlerinin pek çok ülkede peş peşe zaferler kazanması Türkiye işçi sınıfı mücadelesinde de etkisini gösteriyor, sınıf işbirlikçileri ile arasına set örüyor.

DİSK'in isimindeki "devrimci" takısı işçi sınıfının iktidarı fethetme kararlılığından çok, siyasal olarak etkisinde olduğu TİP'in parlamentarist reformist hattının belirlediği bir çizgiyi anlatıyordu. Devrimcilik ise "Atatürk devrimcilik" sınırlarını aşamadı. Kuruluş bildirgesinde beslenme, barınma, eğitim, sağlık vs. "devrim"le başlayan önemler vardır. Bunların hepsi kapitalist sömürü içinde daha "adil" bir paylaşımı hedefler. Devrimcilik şöyle tanımlanır; "Biz, devrimcilik; bugünkü tutucu, gerici ekonomik, sosyal ve politik ilişkilerin Anayasa uyarınca değiştirilmesi ve yukarıdan beri özlettiğimiz ilkelerin hayata uygulanması anlamına alırız. Devrimcilik hepimizin mülk sahibi olmasını ve uygarlık nimetlerinden eşitçe yararlanma olanağını sağlayacağı için bizim sendikacılık çalışmalarımızın özünü kapsayacaktır."

Yani DİSK kurucuları daha başından yüzlerce grev, işgal ve sokak mücadelesinin içinde doğan bir sınıf örgütü olmalarına rağmen çizgiyi "gericilik, tutuculukla" sınırlandırarak sınıf mücadelesi noktasından kopmuş, pratik mücadele hattı da parlamentarizmin ufku ile sınırlı kalmıştır. İşçilerin 60-70'li yıllar boyunca gerçekleştirdiği grevler ve işgal hareketleri ise fabrikalarda az çok işleyen işyeri temsilcilikleri, en önemlisi ise işyeri komite ve konseylerinin sorumluluk olarak ileri atılmaları ve DİSK'i ileri itmelerinde yatmaktadır.

Elbette ki DİSK o döneme kadar gelişen, şekillenen sendikal harekette ileri bir noktayı temsil eder. Devrimci komünist işçiler tarafından dikkatle incelenmesi gereken sayısız deneyimi barındırmaktadır. Bu ileri duruş anayasanın ve yasaların tanımladığı sınırlarla belirlenmiştir. Ancak işçiler için öyle değildir. Bunun içindir ki 15-16 Haziran ayaklanmasında sendikalara ve örgütlenme hakkına karşı saldırılara öncü işçiler fabrikalarda üretimi durdurarak asker ve polis barikatlarını yıkarak, sokakları zapt ederek, burjuvazi ve onların siyasal temsilcilerini çaresiz bırakmışlardır. DİSK başkanı Kemal Türkler radyodan; "Anayasamız her türlü toplantı ve yürüyüşlerin silahsız ve saldırısız olacağını emreder. Bizler anayasaya sınırsız bağlı işçiler olduğumuz için hiçbir hareketimiz anayasaya aykırı olamaz, şerefli Türk ordusu'na karşı tahriklere kapılmayın"

uyarısında bulunuyor, işçileri evlerine dönmeye çağırıyordu.

Bundan sonraki birkaç yıl örgütlenmede bir durgunluk yaşandı. 1974 yılında eylemlerde yükselişe geçişle DİSK'in üye sayısı üç yüz bine yaklaşır. İşçi sınıfı tarihi için büyük dersler ve mücadele deneyimi yaratan bir süreç başlar. Yüz binlerce işçinin katıldığı 1 Mayıs'lar, Tarih direnişi sınıf savaşımı tarihinde yerini alır.

1980 askeri faşist darbesini iyi bir sınavla geçemeyen DİSK 1989 bahar eylemlilikleriyle birlikte yeniden sahneye çıktı. Ancak bu kez burjuvazinin şartlarını kabul ederek. Sınıf içinde darbenin etkileri atılırken DİSK yeni bir rol üstlenmişti. Devrimci işçilerin enerjisi ve örgütlenme yetenekleri sınıf hareketine katkısı burjuvazi tarafından görülmesi, DİSK'in de katkılarıyla ilerici, devrimci işçilere yönelik bir saldırı süreci başlamıştı.

Sendikalar yönetimlerinde var olan uzlaşmacı reformist pek çok sendika yöneticisinin devrimci komünist, öncü işçilere işverenlerle ortaklaşarak tasfiye etmelerine rağmen mücadele durmaksızın devam etti. İşyeri kapatmaları, işsizlik, çalışan işçilere çok düşük sözleşmelerin dayatılması, bir çok işletmede sözleşmenin işçilere danışılmadan sorulmadan imzalanması, ekonomik, sosyal, siyasal krizin derinleşmesi vb. pek çok neden yeni süreçte militan, genç öncü işçilerin hareket katılması için uygun koşulları yarattı.

Bugün de olduğu gibi dışarıdan bakan, sınıfa yabancı unsurlar fabrikalarda, ağır sanayide "bu sınıftan bir şey olamaz"ı ve umutsuzluğu gösteren Leninizmin politik derinliğine sahip olanlar, tarihsel maddeciliğin penceresinden bakanlar serpilip gelişeni görebildiler. Bahar eylemlilikleri ve serhıldanlar süreci iç savaşla evrildi. DİSK'in ileri olan her adımına baktığımızda eyleme geçmiş işçilerin kararlılığı görürüz.

Sendikalar devrimci işçilerin olduğu yerde gericileşecekler. DİSK'in tarihi de diğer sendikalar gibi bu gelgitlerle doludur. Biz devrimci işçilerin yapması gereken devrimci düşünceleri, devrimci eylemi tüm alanlara olduğu gibi sendikaların içinde de uzlaşmacı sınıf tavrımızla taşımaktır. Sendikalar işçi sınıfının emekçilerin en yaygın örgütlenme araçlarıdır. Bizler işyerlerinde komitelerimizle olduğumuz süreçte onların bugünkü işçiden uzak, işçiye rağmen bürokrasilerini kırabiliriz. Gelişen süreç, işçi sınıfının gelişmişlik düzeyi bize bu duvarın işçiler tarafından kırılacağı göstermiştir. TEKELE ve Reno işçileri örneği yeni deneyimlere gebe olduğumuzu ve buna göre hazırlanmamız gerektiğini bize anlatıyor.

ULUSLARARASI MADEN İŞÇİLERİ 2. KONFERANSI

1 Şubat'ta Uluslararası Madencilik Konferansına katılmak üzere uzun bir yolculuktan sonra Hindistan'ın Haydarabat havalimanına geldik. Havalimanında bizi maden işçileri ve öğrenci gençlik temsilcilerinin oluşan bir grup karşıladı. Buradan hep birlikte IFTU'nun il binasına gittik. IFTU bu konferansın Hindistan'daki ev sahipliğini üstlenen bir işçi sendika federasyonu. O gün bizden önce gelen diğer ülke delegeleri de oradaydılar. Onlarla tanıştık, hemen orada ülkeler üzerine sohbetler başlamıştı bile. Bizim Türkiye delegesi olduğumuz duyulunca ilgiler ve tartışmalar Türkiye'deki gelişmeler üzerine yoğunlaştı. Konferans delegesi madenci arkadaşımızın çalıştığı şirket tarafından son gün bu konferansa katılımını engellemek için işten atılmakla tehdit edildi ve engellenmesi tepki ve şaşkınlıkla karşılandı.

IFTU'nun otobüsüyle konferans bölgesine doğru beş saat sürecek bir yolculuk başladı. Yol boyunca her dilden marşlar söylendi. Gece geç saatlerde konferansın yapılacağı Ramagundam'a ulaştık. Daha önce gelmiş olan ülkelerin delegeleri ve Hindistanlı delegeler bizi karşıladılar. Oradaki sohbetlerden sonra ilk günün yorgunluğuyla odalarımıza gittik. Ertesi gün konferans açılış yürüyüşü olacaktır.

2 Şubat'ta delegasyon kayıtlarımızı yaptırdığımız yer aynı zamanda bir gece önceden Hindistanlı delegelerin konakladığı büyük bir salondur. Beton zemin üzerinde kilimlerden başka bir şey yoktu. Dünyanın birçok yerinden delegelerin yanında IFTU'nun işçileri alanı doldurmuştu. Hindistanlı delegelerin heyecanları ve gururları gözlemleniyordu. Kayıtların yapılması ve öğlen yemeği olan pirinç pilavımızdan sonra yürüyüşün yapılacağı alana araçlarla geçildi. Bundan sonraki günlerde de yemeğimiz sadece pirinç pilavıydı. Hindistan'da işçilerin ailelerinin temel ve tek besini çeşitli soslarla renklendirilmiş pirinç pilavından ibaretti.

Alana geldiğimizde alanın Hindistanlı işçiler ve aileleri tarafından doldurulduğunu ve her yerin pankart ve dövizlerle süslendiğini gördük. İşçi mahallelerinin duvarları da bu yürüyüş çağrı için yapılmış grafitilerle bezenmişti. Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao'nun dövizleri işçilerin ellerindeydi. Hafta içi olmasına rağmen madencilik ve ailelerinin yoğun yer aldığı açık yürüyüşü yedi bin kişinin katılımıyla yapıldı.

Hafta kararırken kültür etkinliğinin yapılacağı noktaya vardık. Bütün alan orak çekiçli bayraklar ve pankartlarla süslenmişti. Bayraklarla yapılan çocukların ve işçilerin oluşturduğu grupların yöresel dansları etkileyiciydi. Yerel şarkı ve marşlarla etkinlik geç saatlere kadar sürdü. Konuşmalar yapıldı. Hindistanlı işçilerin bize mikrofonu uzatmasıyla birlikte Enternasyonalin ilk kıtasını biz Türkçe söyleyerek başladık. Mikrofon elden ele gezerken hep birlikte tüm dillerden Enternasyonal okundu.

Etkinlikten sonra diğer ülkelerin de-

legeleriyle buluşup ülkelerdeki son gelişmeler hakkında uzun sohbetlere daldık. Bu sohbetlerde dünya işçilerinin ve devrimcilerinin ülkemizi özel bir dikkatle takip ettiklerini ve pek çok sorularının olduğunu gördük. Bundan sonraki günlerde de tüm aralarda ve oturum bitimlerinde etrafımızda bizi anlamaya çalışan işçi ve devrimciler oldu. Bizler de onların yaşadıklarını anlamaya çalıştık.

Konferansın 2. günü ülke delegasyonlarının raporlarının okunmasıyla başladı. Biz Türkiye adına maden işçilerinin hazırlamış olduğu slayt sunumu ile kendimizi anlattık. Burada da maden işçisi arkadaşımızın engellenmesi ve geleceğimizin olması tepkilere neden oldu.

Konferansa on altı ülke katılmıştı. Filipinler, Fas, Kongo, Kolombiya, Peru, Kazakistan, Almanya, Polonya, Hindistan, Tunus, Türkiye, Bangladeş, Ukrayna, Rusya, İran ve Nepal. Togo'nun kendi ülkeleri tarafından gelişti engellenmişti. Daha önce koordinasyonda olan Endonezya konferanstan çekilmişti.

Konferansa söz alan Peru delegesi koordinasyonun asıl amacının maden şirketleri ve işbirlikçi hükümetlerin artan sömürsü ve baskıya karşı mücadeleyi önüne hedef koymasına olduğunu belirtti. Peru delegesi konuşmasının devamında "Dünya devletlerinin çoğu şirketleri desteklemek için 1990'da Washington'daki konsensüs sonucu emperyalistler daha fazla birleşti. Kendi kurallarını uyguluyor. Farklı ülkelerden bir araya gelen madenci sendikaları kazanılmış haklar için daha fazla çaba göstermeli. Peru'da çalışanların %20 sinin düzenli bir geliri var. Diğer işçilerin hiçbir sosyal hakkı yok. Kıralık işçiliğe karşı mücadele etmeliyiz. 3. Konferansa giderken enternasyonal koordinasyonu güçlendirmek lazım. Önemli bir konu da çevresel koordinasyonun geliştirilmesi. Bir internet grubu oluşturulup şirketlerin belgeleri incelenmeli." dedi.

Kolombiya delegesi; "Bu uluslararası konferans bize olanak sunuyor. Mücadele nasıl güçlenir. Konferans maden

işçilerin bulundukları ülkelere göre kapitalistlere karşı hangi araçları kullanacaklarını tartışmalı" diyerek sözlerini bitirdi.

Filipinler; 2003 ve 2015 yılları arasında mücadelede öne çıkan önderlere baskı uygulandığını, bu işçilerin bir çoğunun bulundukları alanlardan uzaklaştırıldığını anlattı. "Ülkemizde 90 yakın topluluğumuz var. Bölgedeki yerel halklar yaşam alanlarını tehdit eden maden çalışmalarından olumsuz etkileniyor. Yerli halkların yerel yaşamının korunması için mücadele ediyoruz." dedi.

Filipinler delegesiyle arada yaptığı-

mız sohbette bize 25 yıldır Nisan ayında yerli halkların mücadele gününü kutladıklarını söyledi. Yerli halkların yaşadıkları dağlarda uzun yolculuklar yapacaklarını anlatarak bizi de bu kutlamaya davet etti.

Rusya delegesi söz aldığı anda; "Rusya ve Ukrayna'da şu anda ciddi çatışmalar var. Sadece şirket yönetiminin baskısı değil, sağcı faşist paramiliter güçlerle de bir mücadele mevcut. Belki konferans bu konuda da öneride bulunur. Metropollerde alanlarda değil sokak aralarında faşistlerin saldırıları oluyor." diyerek ülkesini anlattı.

Konferans koordinasyonu konferansın oluşturulma süreci ve amaçları konusunda bilgi verdi:

"Dünyada 22 milyon maden işçisi var. 1.Uluslararası maden işçileri konferansı 25 ülkeden katılımıyla gerçekleşti. Madenci hareketinin daha ileri gitmesi ve tekelere karşı mücadelede yerel örgütlerden çıkılıp maden tekelere karşı uluslararası birleşik bir mücadele hattı oluşturulmalıdır.

Maden çalışma saatlerinin uzun ol-

ması, çalışma güvenliğinin olmaması, madencilerin sağlığı ile ilgili en önemli sorunlarımız ortak sorunlarımızdır. Kazalarda öldürülen işçiler için konferans ortak bir tazminatın belirlenmesini örgütlemeli.

Eşit işe eşit ücret, komünistlerin birliğini bozan ulusalçı sövenlere karşı mücadele. Hayatımız ve yaşamımız için mücadele. Siyasal haklar için mücadele. Mevcut sistem doğa ve yaşamı da tehdit ediyor. Açık işletmelerde toksik kirlilik ve çevre kirliliğine karşı mücadele. Kadınlar eşit haklarını ve eşit ücret verilmesi için mücadele. Çocuk eğitimi için maddi yardım. Kadınların her türlü sömürsüne karşı özgürlüğü için mücadele. Çocuk emeği sömürsününün yasaklanması. Kırsal hayat ve yaşamda bu bölgelerin ne olacağına, madenler vb konusunda bölge halkının karar vermesi gerekir. 1 Mayıs ve Aralık'taki çevre kurtuluş gününde eylem örgütlenmeli açıklamalar yapılmalı.

Madenciler her gün her seferinde madene iner ve hayatını riske eder bu programa madencilik mesleğinin özel bir meslek olarak sayılması eklenmeli bununla ilgili örgütlenmeler olmalı."

Fas delegesi "Profesyonel olarak mesleği sürdürenlerin sorunları var. Çok geniş kitleyi ilgilendiren iş kazaları çok fazla. %20-30 yaralanıyoruz ancak bir tazminat alamıyoruz. Ödenen tazminatlar insan hayatını sürdürecektir düzeyde değil." diyerek çalışma koşullarını anlattı.

Tunus delegesinin konuşmaları Arap devrimlerinin etkisiyle ilgiyle takip edildi. Delege: "Yeni kurulan ülkede ayaklanmanın sloganlarının madenciler ve bütün diğer işçiler arasında bağ kurmak lazım. 1991'de örgütlenme süreci başladı ve yasaklandı. İşçilerin ve devrimcilerin bu güçlü örgüllülüğüne karşı hükümetin baskıdevrimci bir hamleyle yanıt verdi. En gerici yöntemlerle bütün maaşlar indirildi. Bundan ötürü sendikalar, partiler maaşların yükseltilmesini, sömürünün azaltılmasını istiyor. Reform ve değişim isteği; bu reformizmdir. Proletarya diktatörlüğünü hedefleyen bir mücadele merkeze konmalıdır. İşçi sınıfının birleşmesi ve ortak mücadelesi sağlanmalıdır." diyerek sözlerini bitirdiğinde coşkuyla alkışlandı.

Almanya delegesi Tunuslu delegeye katılmadığını belirterek "İşyerlerinin korunmasını isteyince mesleki örgütlenmeye karşıymış gibi bir anlayış çıkıyor. Yaşamak için işe ihtiyaç var. Fabrika bacaları hala siyah görünüyorsa bu iyidir. Kömür temel ihtiyaç, tüm dünya kömüre ihtiyaç duyuyor. Ekonomik haklar için mücadele reformizm değildir" dedi. Arada yaptığımız görüşmede Alman delege ekonomik mücadelenin politik mücadelenin bir aracı olduğu konusunda bizimle hemfikir olduğunu belirtti.

Alman delegasyonu daha sonra aldığı sözde; "Koordinasyon bizim için önemli. İki görev var. Mücadele güçleri ve deneyimlerini aktarmak. Birbirimizden öğrenme sorunu ve kaynak bulmak. Böylece uluslararası koordinasyon bir noktaya gelir ve başarıya ulaşır. Çoğu zaman maden işçileri tekel tarafından birbirine düşürülüyor. Bir bölgedeki madenin kapatılması başka bir bölge hatta ülke için olumlu karşılanıyor. Oradaki madenin kapanmasıyla kendi iş olanaklarının genişlediğini düşünüyorlar. Bu yanlış." diyerek düşüncelerini aktardı.

Kolombiya'dan katılan delege; "Kolombiya'da günde 12 saat çalışıyor. Sairelerin düşmesi için çaba sarf etmeliyiz. 8 saatlik işgünü için mücadele etmeliyiz. Latin Amerikalı büyük madenci şirketleri bütün doğayı ve çevreyi yaşanmaz hale getiriyor. Orada yaşayan insanları bölgeden kovuyorlar. Bunun için orada büyük bir sosyal hareket yaratıldı. Bu mücadelede edinilen deneyimler şunlar; İnsanların evlerinden atılmasına karşı verilen mücadele madenciler arasındaki ilişkiyi güçlendirmeye yardımcı oldu. Ayrıca diğer sosyal hareketlerle ilişkimizi güçlendirerek maden şirketlerine karşı verilen bu mücadele ile diğer maden sektörlerine ulaştık. Kuzey, güney ve orta Amerika arasında farklı örgütlenmeler var. Eğer bölge koordinasyonları kuracaksa farklılıkları göz önüne almalıyız. Belli başlı deneyimleri topladık ve vereceğimiz mücadele için ortak bir mücadele programı çıkarabileceğimizi gördük. Tüm dünyada işçiler aynı şekilde çalışıyorlar ve sorunları ortak. Bu sorunları bulmalı ve bunlara karşı ortak mücadele örgütlemeliyiz. Madenciler ekonomik mücadelede daha başarılı oluyorsa bunu yaymalıyız. Koordinasyonda proletaryaya hizmet eden sendikalar olmalı. Bu koordinasyonu kurarak işçilerin taleplerini öne çıkarmalıyız. İşbirlikçiler hariç onları tanımalıyız. Talepler üzerinde birliği öne çıkarmalıyız." diyerek sözlerini tamamladı.

Ev sahibi Hindistan diğer pek çok delege gibi kiralık işçilik üzerinde durdu. "Kiralık işçiliğe karşı taleplerimizi ve amaçlarımızı uluslararası alanda ortaklaşmalı ve yaygınlaştırmalıyız. Emperyalizm ve şirketler kiralık işçiliği dünya genelinde yayarak büyük karlar elde ediyorlar. Sömürgeci emperyalizmin liberal ve küreselleşen politikalarına karşı mücadeleyi kendi programımıza dahil etmeliyiz. Kazanmak için taleplerimizi netleştirmeliyiz. Tartışmaların tek ortaklaştığı nokta polis vahşetine karşı işçiler nasıl savaşacak bunu bilmek lazım." diyerek mücadelenin bir başka yönüne dikkat çekti.

Konferansın son gününde forumlardaki tartışma ve öneriler koordinasyon aktarılarak bundan sonraki çalışmaya dair bilgiler ortaklaştırıldı.

Konferans başlıca aşağıdaki düşüncelerde ortaklaştı.

1-Peru'daki kuruluş konferansındaki tartışmalar göz alındığında bugün çok ilerlemiş durumdayız. ICG (Uluslararası maden işçileri koordinasyonu) çok çalıştı karşılıklı güven oluştu. Kıtalar arası ilişkiler gelişti. Madencilerin desteği ile güç-

lendi.

2- Uluslararası Konferans 5 yılda bir yapılmalı. Yerel ve bölgesel konferanslarla örgütlenme güçlendirilmeli, kıtasal koordinasyonların oluşmasıyla merkezi çalışmanın güçlendirilmesi sağlanmalı.

3- Katılan ülke sayısının artırılması için çalışmalar yapılmalı.

4- 3.Konferansın yeri konusunda netlik sağlanamadı. Konferansı düzenlemeye aday ülkelerin başvuruları koordinasyon tarafından değerlendirilecek.

5- Basın, internet, iletişim vb için görev alacak gönüllülere ilgili çalışmalar yapılmalı.

6-Konferansın sonuç bildirgesinin ve pratik programın koordinasyon tara-

findan en kısa sürede tamamlanıp duyurulması sağlanmalı.

Konferansın bu görüşlerine katılmakla birlikte mücadelenin sınıf merkezli ve iktidar odaklı bir mücadeleye dönüşürülmesi son derece önemli. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı da işçi sınıfının perspektifleri arasında yerini mutlaka almalı. Konferans boyunca gerek koordinasyon, gerekse katılan delegeler tarafından uzlaşmacı, sınıf işbirlikçisi sendikal anlayışlardan ayrı durulması, mücadelenin militan bir hatta gelişmesi gerekliliği üzerine yapılan vurgular olmakla birlikte ekonomik mücadele ile ekonomizm, reformlar için mücadele ile reformizmin birbirine geçme tehlikesi her zaman ortada duracaktır. İşçi sınıfının kendi iktidarı için mücadelede yan yollara sapmamak Tunus delegesinin dediği gibi proletaryaya diktatörlüğü hedefini merkeze alan bir çalışma ile mümkün olacaktır. uluslararası maden işçileri konferansının almış olduğu kararları hayata geçirmek gibi ağır bir sorumluluğu var, bunun yanında konferansta tartışılan

ve pek çok delegenin önermiş olduğu işçi sınıfının uluslararası birliği de bunun için mücadele de ertelenmez bir görev olarak duruyor.

Konferans alanından ayrılırken arkamızda dünyanın her yerinden dostlarımızı, yoldaşlarımızı bırakıyorduk. Hepimizin aklında yapmamız gereken işler vardı. Son dakikalara kadar süren tartışma ve sohbetler birçok konuda aynı şeyleri düşündüğümüz işçi önderlerinin olduğunu düşünmemizi ve daha da umutlanmamızı sağladı. Birkaç saatlik uykuyla sürdürdüğümüz konuşmalar değerlendirilmeler, birbirini anlamaya çalışmalar dünya işçi sınıfının birlikte mücadele etmeye ne kadar ihtiyaç duyduğunu anlatıyordu.

Öğrenci çevirmenimiz her konuşmada yanımda yer alarak, zaman zaman yetemediğimiz yerlerde görüşmeler yaparak öğrencilerin işçi sınıfının mücadelesinde ne kadar önemli olduğunu bize bir kez daha gösterdi.

Hindistan Tamil bölgesinden katılan bir delege bizi uğurlarken, "ülkendezde başınıza bir şey gelirse haberimiz olsun biz de buradan dayanışma örgütleyelim" diyordu. Konferans bu sözlerle kapanıyor ama geleceğe açıyordu.